Житно зрно

БР. 6 ШЕСТНАДЕСЕТА ГОДИНА 1942

СЪДЪРЖАНИЕ:

* * *	Иде въ свѣта.
Сагитариусъ	Спещи и духовно просвѣтлени.
Д-ръ Ел. Р. К.	Подъ покрова на Реалностьта.
Боянъ Боевъ	Учителтъ върху здравни проблеми. VI. Любовьта като най-мощниятъ трансформаторъ.
Сл. П. Камбуровъ	Пѫтьтъ на осъзнаването на човѣка
В. В.	Магическиятъ идеализъмъ у нѣмскитѣ романтици.
П. М-въ.	Миналата свѣтовна война споредъ Нострадамуса.
Изъ нашия животъ. — Б. Боевъ: На „Възнесение“ на Витоша.	
Ек. М-ва	Първата стѫпка.
Д. А-ва	Чучулига (стихотворение).
Отзиви, вести и книгописъ.	
Д-ръ Ел. К.	Кабала.
Du Maître.	Vers un monde nouveau.

SOMMAIRE

* * *	Ce qui vient dans le monde.
Sagittaire	Les hommes dormants et les hommes spirituellement illuminés.
Dr. El. R C.	Sous le couvert de la Réalité.
B. Boëv.	Ce que dit le Maître sur les questions de santé. VI. L'Amour — le transformateur le plus puissant.
Sl. P. Cambourov.	Comment on devient conscient des choses?
V. V.	L'idéalisme magique chez les romantiques allemands.
P. M-v.	La guerre mondiale passée d'après Nostradamus.
De notre vie. B. Boëv:	Une excursion le jour de l'Ascension au mont Vitoche.
Ek. M-va	Le premier pas.
D. An-va.	Alouette (vers).
Echos, nouvelles et livres nouveaux.	
Dr. El. R. C.	Cabale.
Du Maître	Vers un monde nouveau.

ЖИТНО ЗЪРНО

ГОД. XVI. БР. 6.

Иде въ свѣта

Три нѣща има, на които можемъ да обосновемъ нашия животъ и на които можемъ да разчитаме. Тѣ сѫ твърдостьта, течностьта и свѣтлината. Подъ твърдость ние разбираме доброто, което не се измѣня. Подъ течность разбираме това, което не прави пакость, наричаме го още справедливость, благость. Това, което освѣтява и дава смисълъ, е разумностьта. И така разумностьта е свѣтлината, справедливостьта или благостьта е течното, а доброто е твърдостьта, основата. Човѣкъ, който не е добъръ, нѣма основа. Хората градятъ върху твърдитѣ нѣща. Съграденото върху твърдото устоява, всѣко нѣщо, което не е съградено върху твърдото — доброто, се разсипва. Животъ, който не е съграденъ върху благостьта, изсъхва. Животъ, който не е съграденъ върху свѣтлината, остава въ тъмнина. Трѣбва да пазимъ свѣтлината, силата на ума си, понеже свѣтътъ е още въ строежъ, съгражда се. Казано е: Ново небе и нова земя се гради.

Иде въ свѣта доброто. То е единствената основа, върху която може да изградимъ нашия животъ. Всѣки трѣбва да отвори пѫтя за доброто, понеже то е твърдо. Ако не му отворимъ пѫть, то ще ни премаже. Доброто ще ни научи да бѫдемъ твърди. Човѣкъ трѣбва да бѫде твърдъ, да не измѣня на своитѣ убеждения. Твърдиятъ човѣкъ е постояненъ въ любовьта, постояненъ въ справедливостьта и постояненъ въ разумностьта. Твърдостьта е основата, върху която почиватъ течнитѣ нѣща. И въ природата върху твърдитѣ нѣща текатъ течнитѣ. Течното отива навсѣкѫде. Свѣтлината и тя отива навсѣкѫде. Свѣтлината е качество на нашия умъ. Безъ свѣтлина знание не може да имаме. Безъ свѣтлина и радостьта не може да дойде въ душата ни. Като видимъ свѣтлината, да се радваме, понеже благата идатъ чрезъ нея. Като видимъ водата, да се радваме, че въ свѣта има справедливость, благость. Като видимъ твърдитѣ нѣща, да знаемъ, че тѣ сѫ основата. Когато се говори за вѣчната канара, отъ която човѣкъ е отсѣченъ, се разбира тази идея за твърдостьта. Свѣтлинита е необходима за нашето растене. Течното това е вѫтрешната мекота, безъ която не може да има справедливость, благость. Едно отъ качествата на справедливостьта е милосърдието. Ние нѣмаме право да лишаваме човѣка отъ неговитѣ блага. Всѣки да вземе своето. Въ мисъльта си, въ сърдцето си, въ постѫпкитѣ си да не вземаме чуждото, да не отнемаме условията, които Природата дала на другитѣ.

Нѣкои хора се лъжатъ, като мислятъ, че могатъ да уповаватъ на богатството, на паритѣ. Нѣма по-измѣнчиво нѣщо отъ паритѣ. Въ

свѣта може да уповаваме само на твърдия човѣкъ, който носи доброто. Твърдостьта е нѣщо съзнателно. Твърдиятъ човѣкъ съзнава, че се опира на известенъ принципъ. Твърдостьта подразбира Бога, единственото нѣщо, което остава неизмѣнно. Единственото нѣщо, което остава неизмѣнно, е твърдостьта.

Може да кажемъ, че отъ всички народи въ свѣта, нѣма потвърдъ отъ българина. Твърдостьта е, която спасява българитѣ. Българитѣ не сж милосърдни, но твърди. Нека като българи да изградимъ нашия животъ върху твърдостьта, която имаме. То е качество, добито въ далечното минало.

Иде въ свѣта любовьта, която е твърда. Иде въ свѣта любовьта която е течна. Иде въ свѣта любовьта, която носи свѣтлина. Любовьта, която иде по тия три пжтища, ще пресъздаде човѣка така, както гжсеницата се превръща въ пеперуда.

Като не даваме на разумностьта въ насъ да се прояви, ние имаме лошия животъ, който става причина, да не можемъ да приемемъ благословенията, които свѣтланата носи отъ слънцето. Ако не приложимъ доброто като основа, ако не приемемъ справедливостьта като разпредѣлително срѣдство и ако не приложимъ разумностьта, ние не можемъ да се подигнемъ. Не приемемъ ли тия три принципа, ние ще приличаме на дресирани животни, ще имаме само външна култура.

Всички минали религии сж основани на справедливостьта и милосърдието, но хората станаха жестоки. Христосъ казва: „Азъ съмъ виделината въ свѣта". Християнството не се схвана правилно. Християнитѣ започнаха да прилагатъ справедливостьта, говориха за наказания въ онзи свѣтъ, създадоха ада. Християнството не се занимава съ сжденето на хората, но да се създаде пжть да се въплотятъ напредналитѣ души, да дойдатъ синоветѣ Божии на земята. Всѣки християнинъ да стане жилище на духа. Духътъ носи разумното въ свѣта.

Ние, съвременнитѣ хора уповаваме, повече на тѣлото, уповаваме повече на ума и на сърдцето, отколкото на душата и на духа. Душата и духътъ сж два принципа въ насъ. Богъ се изявява напълно чрезъ душата и духа. Ако всѣки отъ насъ служи на душата и духа, между насъ ще има единство, общение, ще слушаме гласа на Бога и ще изпълняваме волята Му. Ако изпълняваме волята Му, животътъ ни ще бжде различенъ отъ сегашния. Който изпълнява волята Му и на 90 години като е, ще бжде младъ, свежъ, ще има сили. За да бжде човѣкъ младъ, зависи отъ свѣтлината на ума му. Хората остаряватъ, защото пълнятъ ума си само съ обикновени работи, за ядене, пиене, облѣкло. Колко вехти дрехи, шапки, обуща човѣкъ държи въ ума си и умътъ представя купъ отъ вехти нѣща. Не може да се намѣри истинскиятъ човѣкъ. Човѣкъ не държи въ ума си нѣщо идейно и затова остарява.

За да запази човѣкъ бодростьта на тѣлото, подвижностьта на сърдцето си и свѣтлината на ума, трѣбва да положи за основа доброто, справедливостьта като градивенъ, а разумностьта като ржководенъ принципъ. Това сж пжтищата, по които идатъ благата въ свѣта. Когато добритѣ, справедливитѣ и разумнитѣ хора се увеличаватъ въ даденъ народъ, увеличаватъ се и благата. Да бждемъ добри, справедливи и разумни, значи да отворимъ пжтя да дойде любовьта. Тя само ще ни донесе благото, което всички очакваме.

* * *

Сагитариусъ

Спящи и духовно просвѣтлени

Макаръ че нашето време показва явнитѣ признаци на едно пробуждане на духовния човѣкъ, все пакъ, като остатъци отъ мрачния сънь на нѣвгашния човѣкъ въ дрипитѣ на миналовѣковния материализъмъ, срѣщатъ се и днесъ хора и мисли, които искатъ да продължатъ неговия осѫденъ вече животъ. Въ сѫжденията и пасанията на хора, които носятъ, кой знае защо, все още ореола на първенци и създатели на културата, се срѣщатъ необхватно смѣшни недоразумения. За да дадатъ нѣкакво гласно, теоритично оправдание на своята немощь, да вникнатъ въ обилната свѣтлина на духовния животъ, тѣ си позволяватъ да тълкуватъ по свой начинъ и по свои сили онова, което сѫ казали и оставили велики мислители и познавачи на човѣшката душа, очитѣ на които не сѫ били така безнадеждно слѣпи. Тѣ, които нѣматъ умението, волята и мѫдростьта да излѣзатъ изъ лепливата каль на своето земно битие, искатъ да увѣрятъ, че това е сѫщностьта на живота. Отъ своитѣ слабости и нищожна проникваемость въ свѣта на духа, тѣ правятъ знаме и вкарватъ въ заблуда по-младитѣ — тия, които сега тръгватъ по труднитѣ угари на знанието и философията. Радостното е, обаче това, че тия нови млади четци, макаръ и да не сѫ преровили всичко, иматъ по рождение нѣщо свѣтло въ своето съзнание, което не имъ позволява да затънатъ въ проповѣдваната отъ духовно мрътвитѣ имъ „учители“ безнадеждность.

За това, по какъвъ смѣшенъ начинъ сѫ протълкувани животътъ убежденията и философията на нѣкои великани на мисъльта, ще дадемъ следнитѣ два примѣра:

На едно мѣсто, въ предговора на Платоновитѣ „Апология на Сократа“ и „Федонъ“, безнаказано и до днесъ се мѫдрятъ следнитѣ приказки на единъ преводачъ: „Не казвамъ Азъ, Платонъ доказва това, невъзможно ми е да се съглася и съ нищо отъ мисъльта на тия учени и философи, които подържатъ съ такава упоритость, че Платонъ вѣрвалъ, билъ убеденъ въ абсолютното безсмъртие на душата“ ... „Споредъ мене“ — продължава нашиятъ преводачъ — „пъкъ и споредъ самата ясна речь на книгата, Платонъ само дири отговора на тоя въпросъ и, като не може да го намѣри, мечтае това, което желае“.

Виждате, какъвъ прекрасенъ апотеозъ на духовното безсилие. Виждате ли класически опитъ да се сведе вѣрата на единъ колосъ въ мисъльта, какъвто е Платонъ, до жалкото ниво на едно материалистично предметно и чувствено битие. Виждате ли, какъ нѣкои остатъци отъ дремливата епоха на биологическия материализъмъ, си обяснява безпримѣрната готовность на Сократа да изпие чашата съ отрова, за да не сгрѣши въ душата си.

Платонъ, най-яркиятъ показалецъ и пѫтеводенъ знакъ къмъ отвѫдното царство на духа, Платонъ, най-близъкъ до Християнството, въ личната призма на една съвременна духовна немощъ, се представя като образецъ на безсилието, който „мечтае това, което желае“.

Голѣмиятъ космографъ Едингтънъ казва на едно мѣсто. „Ако имаше полиция, която да хваща за врата такива, които говорятъ и пи-

шатъ нелепици по адресъ на истината, свѣта и вселената, както има лиция, която хваща за врата нарушителитѣ на обществения порядъ много философи писатели и съвременни мислители трѣбваше да бѫд натикани по затворитѣ".

Четиристотинъ години преди Христа, Сократъ е считалъ, че извърши престѫпление е по-лошо отъ да умре. Смъртьта за него е бі по-маловажна отъ това да покрие душата си, (въ която, споредъ наш преводачъ, той не вѣрвалъ), съ позора на едно престѫпно деяние. А тръгнемъ по думитѣ на Сократа, предадени отъ Платона, ще се уб димъ, че Сократъ, респективно Платонъ, засѣгатъ и най-неуловимитѣ т пети на мѫдростьта. Размишленията на Сократа ни водятъ до заклю ние, че духовниятъ свѣтъ, разположенъ задъ физическия, задъ този пр метенъ порядъкъ, се опознава направо отъ пробудената душа безъ лъ ливото участие на нашитѣ тѣлесни сѣтива.

„А поради тѣлото, ние сме препълнени съ страсти, съ желани съ страхове, съ безброй блѣнове и глупости" — това казва Сократъ, к гато говори за душата. А накрая завършва:

„И така Симиасъ, истинскитѣ философи се упражняватъ всѣко да умиратъ и отъ всичко, смъртьта за тѣхъ е най-малко страшна. И к гато видишъ нѣкого да трепери предъ смъртьта, не е ли за тебе тов неоспоримо доказателство, че тоя човѣкъ не е билъ ученолюбивъ, тѣлолюбивъ?"

Вториятъ примѣръ, който ще приведемъ за илюстрация на с временния „реализъмъ" и самочувство, че ние вече всичко знаемъ имаме право отъ тоя високъ върхъ на нашето знание да се отнасям снизходително къмъ вѣрата дори на велики хора, е примѣрътъ съ без смъртния астрономъ Кеплеръ и единъ съвременъ коментаторъ на не говия „наивитетъ".

На стр. 147 на едно списание, което не назоваваме, единъ астро номъ, когото не назоваваме, пише следното:

„Така се обяснява „възражението",което схоластицитѣ правѣх срещу системата на Коперника: „Защо земята и планетитѣ обикалятъ около слънцето, а не падатъ върху него?" На това възражение, Кеплеръ отговаряше, че планетитѣ иматъ „души", които ги каратъ да се дви жатъ по тѣхнитѣ орбити. Какъ да си обяснимъ — пита съвременнията астрономъ — това наивно „обяснение" на Кеплера? — Съ обстоятел ствата: 1). Че този безспорно голѣмъ човѣкъ си остава мистично на строенъ презъ цѣлия си животъ, (той правѣше предсказания и хоро скопи и въобще не бѣше чуждъ на астрологията), 2) че той, както се каза по-горе, не бѣше на ясно както относно понятията за сила, съот ветна за ускорение, така и относно принципа на инерцията. А всички тѣзи понятия бѣха изяснени именно отъ Галилея: последниятъ бѣ про зрѣлъ, изглежда, и принципа за действието и противодействието. Ако Кеплеръ би проникналъ въ смисъла на тѣзи понятия, той би схваналъ, че движението на една материална точка е, така да се каже, единъ непрекѫснатъ компромисъ между придобитата скорость и действува щата сила и тогава не Нютонъ, а той — Кеплеръ би открилъ закона на всеобщото притегляне; този законъ се съдържа скритъ въ уравне нията на Кеплеръ, основани върху тритѣ закона за движението на пла нетитѣ, които носятъ неговото име".

Ние сме напълно наясно съ писанията на съвременния астрономъ относно историческата истина, че Нютонъ, който се роди следъ Кеплера, освѣтли съ гениалната си мисъль, мрачната тайна на свѣтостроението, като даде закона за всемирното привличане. Тоя законъ съвсемъ ясно ни показва, защо планетитѣ не „падатъ“ върху слънцето, но това ни най-малко не противоречи на думитѣ, че планетитѣ иматъ „душа“. Ние се съмняваме, дали съвременниятъ астрономъ разбира, какво иска да каже Кеплеръ съ тая дума „душа“. Ако се бѣ явилъ Нютонъ още презъ живота на Кеплера и бѣ далъ своя законъ, Кеплеръ би казалъ сигурно, че Нютонъ откри „душата“ на планетитѣ. Единъ великъ умъ като Кеплеръ, знае, какво казва съ думата душа. Той не знае само, какъ ще бѫде разбранъ, но това сигурно не го е занимавало, защото самъ той спокойно е казалъ на едно мѣсто: „Ще се роди читатель и за това, което сега азъ пиша“, подразбирайки законитѣ за движенията на планетитѣ, които закони той откри.

Това, че Кеплеръ си останалъ мистично настроенъ за презъ цѣлъ животъ и че правилъ хороскопи, трѣбва да накара съвременнитѣ учени да се позамислятъ малко по-дълбоко. Ако тѣ приематъ сѫществуването на единъ Богъ, трѣбва да приематъ и начина, по който хората вѣрватъ въ тоя Богъ. Тѣ трѣбва да приематъ хороскопитѣ и всичко, което на пръвъ погледъ изглежда външъ отъ порядъка на нашето земно мимолетно сѫществуване. Ако ли пъкъ не приематъ сѫществуването на Бога, трѣбва да помислятъ, въ какво сѫ повече отъ Кеплера, отъ Нютона, отъ Джордано Бруно, отъ Галилея и отъ всички свѣтила въ огромния невидимъ пантеонъ на науката и човѣшката култура. Тѣ биха могли да направятъ и нѣщо друго: Да се възпретнатъ и да докажатъ или поне да изповѣдатъ несѫществуването на Бога, смѣло предъ всички хора, предъ всички институти, а не да се преструватъ на вѣрващи и отъ друга страна да критикуватъ мисли като тия на Платона и Кеплера.

И така, ще бѫде смѣшно да защищаваме предъ когото и да било такива великани като тия поменатитѣ двама безсмъртни мислители. Не, не е това нашата задача. Това, което искахме да постигнемъ съ настоящитѣ редове, е да посочимъ, колко тѫжно и нескопосно звучатъ думитѣ на нѣкои наши съвременници, които искатъ да снематъ живота, мисъльта, гениалнитѣ проблѣсъци и духовното величие на гигантитѣ въ човѣшката история, до жалкото ниво на тѣхната немощь, до нивото на предметното имъ и грубо чувствено битие.

Д-ръ Ел. Р. К.

Подъ покрова на Реалностьта

Когато хората мислятъ, че материалнитѣ блага сѫ всичко въ живота, тѣ се заблуждаватъ. Когато хората считатъ, че като придобиятъ повече земни блага, тѣ сѫ по-осигурени, тѣ се двойно повече заблуждаватъ. Когато мислятъ, че могатъ на земята да запазятъ само за себе си вниманието и любовьта на нѣкого, тѣ се пакъ заблуждаватъ. Защото материалнитѣ блага не сѫ и не могатъ да бѫдатъ всичко въ живота. Тѣ сѫ нѣщо преходно и скоро изчезватъ. Тѣ нѣматъ качествата, за да бѫдатъ всичко. Тѣхното значение е да удовлетворятъ известни нужди на човѣка на земята. Тѣ не сѫ трайни, а туй, което не е трайно, не може да бѫде всичко. И когато хората считатъ, че земнитѣ блага ги правятъ по-сигурни тукъ долу между човѣцитѣ, тѣ се още повече мамятъ. Защото сигурность на земята, а особено съ материални блага, нѣма. Ако имаше сигурность, нѣмаше да има разочарования, лишения и страдания. А да запазишъ само за себе си вниманието и любовьта на нѣкого, това е съвсемъ невъзможно. Защото всичко въ живота се развива, и всѣки намира въ всѣки следващъ мигъ нови обекти на своето внимание и любовь. И може ли да има въ една земна любовь трайность! — Ето, това сѫ все заблуди, въ които човѣкъ тъне, въ които хората тънатъ, заблуди, които движатъ свѣта и които омотаватъ хората въ заплетени мрежи, отъ които трудно могатъ да се измъкнатъ. Тѣ сѫ култъ, вѣрую за хората. Тѣ сѫ най-голѣмитѣ богове, на които хората се кланятъ. И разбира се, благословията, която получаватъ, е разочарование.

На стр. 124 отъ новия томъ беседи на Учителя: „Дѣлата Божии“ 1942 г., намираме следнитѣ думи въ духа на горнитѣ мисли: „Една отъ голѣмитѣ илюзии, въ която изпадатъ съвременнитѣ хора е — тѣ мислятъ, че като иматъ пари, сѫ осигурени; като иматъ знания, сѫ учени, и като сѫ физически силни, че сѫ и духовно силни. Тази илюзия ги поставя въ трагикомично положение. Доколко сѫ осигурени, виждаме при едно голѣмо земетресение. Тия, които мислятъ, че сѫ осигурени, като се съборятъ кѫщитѣ имъ, се намиратъ безъ подслонъ на улицата. При една финансова криза, голѣмитѣ милионери пропадатъ и дохождатъ до положението на последни просеци. Учени, които сѫ разчитали на знанията си, въ единъ день заболяватъ, изгубватъ паметьта си и заедно съ паметьта изчезва всичкото имъ знание. Съвременнитѣ хора се намиратъ въ положението на пропаднали милионери, които ходятъ бедно облечени, съ скѫсани дрехи и съжаляватъ за изгубеното богатство“.

Да има човѣкъ вѣрна представа за реалната стойность на нѣщата, ще рече да разбира това, което подържа живота, това, което ражда живота. Като се изтъква, че човѣкъ се заблуждава, когато търси смисълъ и щастие въ материалнитѣ блага, ни най-малко не се мисли, че тѣ не сѫ необходими за развитието на човѣка на земята. Напротивъ, въ обществения животъ тѣ играятъ голѣма роль. Тѣ движатъ човѣшкитѣ маси, а заедно съ това се създаватъ по-голѣми и по-добри условия за развитие. Нашата мисъль е другаде. Обществено погледнато, материалнитѣ блага трѣбва да бѫдатъ справедливо разпредѣлени между хората, между народитѣ на земята. Тогава, при наличность на едно извисено, просвѣтено,

духовно съзнание ще спратъ веднъжъ за винаги всички раздори, завистъ и недоразумения. Ще спратъ и между народитѣ войнитѣ. Защото всички ще бждатъ справедливо задоволени. Въпросътъ, обаче, отъ индивидуално гледище е по-важенъ. Да се стреми човѣкъ къмъ материална независимость, доколкото това може да се постигне чрезъ трудъ, способности, знание и разумъ, е една разумна необходимостъ въ живота. Да се стреми, обаче, да натрупа колкото се може повече блага за себе си и да влюжи въ това всичкитѣ си сили и способности, това е не само престжпление, но води къмъ духовно, морално, душевно и сърдечно затжпяване. И какво придобива човѣкъ отъ всичкия този себиченъ стремежъ — сигурность ли? Безспорно не! — Въ края на всичко, само разочарования, злощастия и неудовлетвореность. Кой е този, който отъ много материални блага е билъ щастливъ на земята? Тѣ не носятъ щастие, но разплуватъ човѣка, правятъ го робъ на прищевки, извращения и безсмислие. Така е и въ поголѣмитѣ обществени единици. За да живѣе разумно и добре, достатъчно е на човѣка да има най необходимото, сжществено. И заедно съ това да се стреми да схване туй, което е реално въ живота. Реалното не е въ материалното, което изчезва и не внася никаква сигурность. Реалното е само въ духовното, което е вѣчно. Само едно истинско духовно съзнание, само едно истинско убеждение, че духовното е вѣчното и разумното въ живота, създаватъ въ човѣка истинския моралъ и начинъ за живѣене. Въ този животъ човѣкъ поставя точно на своето мѣсто материалното, безъ да го надценява или подценява, но и безъ да се заблуждава. Въ този животъ изпъква истинската реалность и значение на вѣчната духовна Сжщность, която работи въ човѣка, въ живота на обществата, въ живота на народитѣ и човѣчеството. Духовното богатство е вѣчното богатство, духовната придобивка е истинска придобивка, духовното е реалность, а не заблуда.

Бихме желали да наведемъ само нѣколко мисли, които сж ни подъ ржка, взети изъ новия томъ беседи: „Дѣлата Божии“ отъ Учителя, които засѣгатъ великата Реалность: „Временното доволство е създало гробищата. Казано е: Богъ не благоволява въ страданията и смъртьта на човѣка (стр. 72). Ако човѣкъ не вѣрва въ Любовьта на Бога, която е създала цѣлия космосъ, всички слънца и планети, всички живи сжщества, нищо не може да му помогне. Ако той не се убеди въ силата на Любовьта, никоя друга сила не може да го изведе на правъ пжть. Ако човѣкъ не вѣрва въ Любовьта, която повдига и облагородява и не се предаде въ нейнитѣ ржце, той не може нищо да постигне“ (стр. 75).

За насъ е ясно — само въ Любовьта е истинската Реалность, само въ Нея е смисълътъ на всѣки стремежъ, на всѣко дѣло, на всѣко постижение. Защото само въ Любовьта има истински постижения.

Въ нашето съзнание изпъква Христовата мисъль: „Какво се ползува човѣкъ, ако спечели цѣлия свѣтъ, а погуби душата си?“ — Тукъ е тайната: да спечели човѣкъ свѣта, но съ силата на своята душа, съ силата на своя духъ, които сж вѣчни.

Боянъ Боевъ

Учителтъ върху здравни проблеми

VI. Любовьта като най-мощенъ трансформаторъ

Въ лекцията отъ 20. май т. г. Учителтъ казва: „Любовьта е най-мощниятъ трансформаторъ на човѣшкитѣ състояния". А въ другъ случай той казва: „Любовьта носи изобилния животъ". Тия думи на Учителя иматъ обширно, всестранно значение. Напр. любовьта трансформира не само физическото състояние на организма, но и психичното: трансформира състоянията на ума, сърдцето, волята и пр. Сжщо така, любовьта внася животъ не само въ организма, но и въ духовния животъ на човѣка: затова чрезъ нея се разцъвтяватъ заложбитѣ и дарбитѣ въ човѣка, скрѣбното състояние се смѣня съ радостно и пр. Но ние ще разгледаме горнитѣ думи на Учителя въ връзка съ здравнитѣ проблеми.

Учителтъ въ беседата си отъ 17. май т. г. казва: „Физическиятъ свѣтъ има сравнително по-низки трептения т. е. съ по-малка фреквенция*). Духовниятъ свѣтъ има по-силни трептения т. е. съ по-голѣма фреквенция, а Божественията свѣтъ има съвършено силни трептения — съ най-силна фреквенция. Човѣкъ за да бѫде здравъ, трѣбва да повиши трептенията на тѣлото си. Докато ви нервиратъ малкитѣ работи, ако за 5 — 10 лева се тревожите, ако ви смущаватъ скжсанитѣ обуща, малкитѣ стаи и други малки прояви въ живота, вие здравъ не може да бѫдете".

Въ миналата статия разгледахме този въпросъ въ връзка съ електромагнитнитѣ течения въ човѣшкия организъмъ. Сега ще го разгледаме въ връзка съ закона за съзвучието, който се нарича още законъ на Хелмхолцъ. Ако отворимъ капака на пияното и изпѣемъ срещу струнитѣ тона „ла", то въздушнитѣ вълни, които излизатъ отъ насъ, ще ударятъ всички струни, но не всички ще затрептятъ, а струнитѣ „ла" отъ разни октави, и ще чуемъ въ отговоръ тона „ла". Ще затрептятъ и тия струни на пияното, въ които изпѣтиятъ тонъ се съдържа като обертонъ. Подобенъ опитъ можемъ да направимъ и съ китарата съ сжщия резултатъ. Тукъ е въ действие законътъ за съзвучието. Значи, ще затрептятъ само тѣзи струни, които сж въ хармония съ изпѣтия тонъ. Този законъ хвърля свѣтлина върху закона на възприемчивостьта. Къмъ човѣка идатъ енергии, трептения отъ всички степени и категории, но ние ще възприемемъ само тия, които сж въ хармония съ нашитѣ състояния, а къмъ другитѣ ще останемъ безчувствени, тъй както струнитѣ на китарата съ изключение на нѣкои оставатъ безчувствени къмъ въздушнитѣ вълни на тона „ла".

Когато Учителтъ казва: „Последствията на добритѣ мисли и чувства сж много добри, а на лошитѣ мисли и чувства — много лоши", той подразбира между другото и действието на горния законъ за съзвучието. При лошитѣ мисли и чувства около човѣка се образува астрална обвивка или черупка, въ която той е затворенъ и която не

*) Фреквенция е броятъ на трептенията въ една секунда.

позволява той да възприема животворнитѣ сили, които идатъ къмъ земята. А лишението отъ тия сили създава предразположение къмъ много болести. Така се обясняватъ следнитѣ думи на Учителтъ: „Цѣли семейства и цѣли раси сж изчезвали отъ лицето на земята по причина на нѣкоя умраза". Издигането на нашето съзнание до възвишени мисли и чувства усилва нашата възприемчивость. Това се вижда и отъ наблюдение въ друга една область. Оня, който има наченки на ясновидство, има по-голѣма възприемчивость къмъ вълнитѣ, които идатъ отъ по-горнитѣ свѣтове. Но ако той прояви нетърпение, гнѣвъ, умраза, обезсърчение, то за известно време изгубва прозрението, сензитивността си — значи намалява се силата на неговата възприемчивость. Сжщиятъ законъ пояснява и следния фактъ: Известно е, че оня, у когото е развито ясновидството или шестото чувство, прекарва известно време въ молитва и размишление, за да стане по-възприемчивъ къмъ тия нѣща, които ще възприеме.

Горниятъ законъ на Хелмхолцъ отваря широки възможности за човѣшкото развитие. Отъ този законъ следва, че ние сами съ своитѣ мисли и чувства опредѣляме, къмъ кои влияния ще бждемъ отзивчиви и ще ги привлечемъ къмъ себе си. Ако нашето съзнание е повдигнато, тогава струнитѣ на нашата душа ще затрептятъ въ отговоръ само на влияния отъ висшитѣ свѣтове, само къмъ тѣхъ ще бждемъ отзивчиви и ще ги възприемемъ. Кое ни прави най-възприемчиви къмъ животворнитѣ сили, които идатъ къмъ земята? — Любовьта, защото тя ни акордира съ висшитѣ свѣтове. Учителтъ казва: „При болестьта, като се издигнешъ нагоре до известно мѣсто, тя ще изчезне. На болния ще кажа: Усили любовьта си съ два градуса и ще оздравѣешъ! Иначе ще се забави оздравяването ти!"

Любовьта е висшъ изразъ на хармонията. При Любовьта човѣкъ е въ хармония съ всичко и съ всички. При нея той е въ връзка съ цѣлия всемиръ, и притокъ отъ цѣлия всемиръ иде къмъ него. При Любовьта човѣкъ е клонче, заловено за великото космично дърво, и соковетѣ отъ цѣлото дърво се втичатъ въ него и внасятъ животъ. А при безлюбието човѣкъ е клонче, откжснато отъ дървото. Ето защо, той се лишава отъ притоцитѣ на великия космиченъ животъ и това създава у него предразположение къмъ болесть и смърть. Поради това Учителтъ казва: „Причината на много болести е безлюбието".

Сжщата мисъль Учителтъ изразява съ следнитѣ думи въ беседата си отъ 10 май т. г.: „Ако не дадемъ на Божественото да минава презъ насъ, тогава спира въ насъ изворътъ на Божественитѣ блага. Това го наричамъ подпушване на любовьта. То води къмъ болести. Ние съвременнитѣ хора ядемъ безъ любовь, спимъ безъ любовь, ставаме безъ любовь, учимъ безъ любовь, работимъ безъ любовь и после казваме: Не ни вървятъ работитѣ".

Въ беседата си отъ 17 май т. г. Учителтъ казва: „ Ако не се научимъ да любимъ безкористно. здрави не можемъ да бждемъ. Азъ наричамъ Любовьта пжть за всички Божествени блага. Кой е отличниятъ животъ? Който произтича отъ любовьта, правдата и доброто. Ако приложимъ Любовьта по пжтя на правдата и доброто, ще бждемъ радостни, весели, бодри и здрави".

Въ първото послание къмъ коринтянитѣ, глава 13, е казано: „Любовьта дълготърпи, благосклонна е. Любовьта не завижда, не се пре-

възнася, не се гордѣе, не безобразничи, не търси своето, не се раздразнява, не мисли зло. Не се радва на неправдата, а се радва на Истината. Всичко претърпява, на всичко хваща вѣра, на всичко се надѣва, всичко търпи". Съ други думи, Любовьта съдържа въ себе си всички други добродетели: вѣра, търпение, кротость. милосърдие, смирение, надежда, миръ, чистота и пр.

Тѣ сж нейни плодове. Ето защо, човѣкътъ на безлюбието полесно може да изпадне въ тревоги, безпокойствия, страхове, отчаяние, обезсърчения, разочарования и пр. Защото у него нѣма онзи дълбокъ животъ, който да превръща всичко, до което се докосне, въ красота, радость, свѣтлина и хармония. Човѣкътъ на Любовьта има прозрение за великата красота на живота и за това при нея всички противоречия изчезватъ. Ето защо Любовьта изключва отрицателни състояния. А последнитѣ сж, които водятъ къмъ болести. Учителтъ казва въ беседата отъ 11. януарий т. г.: „Причината на всички болести се дължи на неравновесие, дисхармония между умъ, сърдце и воля. А любовьта възстановява тая хармония и съ това премахва причинитѣ за предразполагане къмъ болести". Като се възстанови хармонията между ума, сърдцето и волята, въ човѣка настава оная тиха радость и онзи миръ, които сж основни елементи на здравето. Учителтъ казва: „Трѣбва да има единъ новъ моралъ, моралъ, който да внесе веселие и радость въ умоветѣ ни. Ако имаме любовь и плачемъ три пѫти на день, не зная, каква любовь е тая!" (Изъ беседата на 17 май т. г.)

„Не можешъ да имашъ никаква хигиена безъ чистота, — не само физическа чистота, но и въ мисли, чувства, желания и пр. Ако чистотата и любовьта не влѣзатъ въ васъ, вие здрави не можете да бѫдете".

Всѣка мисъль, чувство или постѫпка, които противоречатъ на любовьта, създаватъ предразположение къмъ болести. Напримѣръ, скарване на двама души води къмъ болесть. Една жена влиза въ дисхармонични отношения съ гостенката, която е дошла въ дома й, и заболява въ гръбначния си стълбъ. По после тия отношения се подобряватъ, гостенката си отива и болестьта на домакинята минава. Даже всѣко нетърпение може да предизвика болесть, понеже нарушава нормалния ритъмъ на електромагнитнитѣ течения въ организма, а това се отразява върху физиологичнитѣ процеси и докарва болезненото състояние. Ето защо, Учителтъ казва: „Търпението изключва болеститѣ, но човѣкъ не може да бѫде търпеливъ, ако нѣма любовь".

Учителтъ допълва горнитѣ мисли по този начинъ (въ беседата отъ 18 януарий т. г.): „Нѣкой е станалъ чрезмѣрно честолюбивъ. Това води къмъ болесть, и болестьта го освобождава отъ честолюбието. Нѣкой е станалъ чрезмѣрно горделивъ. Тогава боледува, и болестьта го освобождава отъ гордостьта. Докато обичашъ. дробоветѣ ви функциониратъ правилно. Щомъ престанете да обичате, дробоветѣ ви сж въ опасность. За всички хора, които страдатъ въ дробоветѣ, отъ нервни болести, отъ стомашни болести и пр., нѣма по-добро лѣкарство отъ любовьта! Тя е най-мощната сила, която привлича всички елементи на здравето. Въ бѫдеще лѣкаритѣ ще лѣкуватъ чрезъ любовьта!"

Това, което се отнася за всички отрицателни състояния, които изключватъ любовьта, се отнася и за лъжата. И тя нарушава естествения ритъмъ на електромагнитнитѣ течения въ организма и съ това пред-

разполага къмъ болезнени състояния. Това обяснява следнитѣ думи на Учителя, казани въ беседата отъ 17 май т. г.: „Отъ чернитѣ лъжи се образуватъ най-тежкитѣ болести въ свѣта, като проказа и пр. Отъ бѣлитѣ лъжи се създава предразположение къмъ по-леки болести, като ревматизъмъ, болки въ кръста, въ гърба, простуда, зжбоболъ и пр. Ония хора, които лъжатъ, още приживе почватъ да гниятъ, и отъ тѣхъ излиза най-лоша миризма. У тѣхъ става едно разлагане. А отъ светията, който живѣе въ любовьта, усѣщате, че излиза едно ухание, което носи животъ. Хората на лъжата носятъ смъртъ, а хората на Истината, Любовьта и Правдата носятъ животъ".

У болния, за да оздравѣе, трѣбва да стане корененъ вжтрешенъ превратъ, той трѣбва да се издигне до слънчевитѣ върхове на любовьта и да почне възторжения животъ на едно новородено дете. Учителтъ казва: „Да допуснемъ, че сте скубали хората. Хваща ви една болесть. Каквото имате да вземате отъ този, отъ онзи, ще го ликвидирате, ще го опростите, и болестьта ще мине. Това ще стане, ако ликвидирате съ всичкитѣ си вземания и давания и събудите въ себе си любовно чувство къмъ всички хора — такова чувство, каквото Господъ има къмъ тѣхъ!"

Единъ, който познава горнитѣ закони, ни разправи следното:

„Стремя се винаги да бжда доволенъ и съ добро разположение, каквито и препятствия да срещна въ живота си. Гледамъ никога да не нарушавамъ своето търпение, спокойствието, вѣрата, тихата радость, която пълни душата ми, и любовното чувство къмъ всички околни — не само къмъ хората, но и къмъ цвѣтята, къмъ камънитѣ, къмъ изворитѣ, слънчевия лжчъ. Околнитѣ се чудятъ на моето доволство при трудноститѣ, на които се натъквамъ по нѣкога. Съзнателно работя въ това направление, защото знамъ, че всѣко нарушение на споменатото състояние, всѣко нарушение на доволството, на тихата вжтрешна радость, всѣка нервность и всѣки страхъ ще създаде предразположение къмъ болесть".

Учителтъ пояснява тая идея съ следнитѣ думи: „Любовьта премахва всички болести въ свѣта!" (Лекция отъ 21 януари т. г.) „Възприемайте нѣщата чрезъ обичьта и предавайте ги чрезъ любовьта, и тогава материята, плазмата на човѣшкия организъмъ ще се обнови, ще се преорганизира". — „Не можешъ да живѣешъ, ако не обичашъ нѣкого!" (Утринно слово на Учителя на 7. XII, 1941 г.) — „Ако въ насъ влѣзе божественият токъ на любовьта, никаква нечиста материя не може да остане въ тѣлото ни. Ние трѣбва да възстановимъ първоначалното си състояние. Ако си на умиране и произнесешъ името на Истината, ако премине презъ тебе любовьта, ти ще възкръснешъ!" (Беседа на Учителя, отъ 19. IV. т. г.).

Когато човѣкъ се издигне до онази мистична область на любовьта и вѣрата, която ражда у него абсолютната увѣреность, че Любовьта прониква всичко въ свѣта и че тя единичката управлява въ свѣта, когато дойде до онова музикално състояние да схваща живота като любовь, хармония и красота, когато човѣкъ на всичко се радва и всичко люби, въ всичко вижда красивото и доброто, той е надъ областитѣ, дето царуватъ болеститѣ. Ето защо, Учителтъ казва:

„Ако болният познае любовьта на Бога, ще оздравѣе моменталнo". Тогава той ще стане центъръ, който ще привлече по магиченъ начинъ лѣчебнитѣ сили на всемира къмъ себе си.

Сл. Камбуровъ*)

Пѫтьтъ на осъзнаването на човѣка въ физическия свѣтъ

Много сѫ тайнитѣ въ природата, на които съвременната наука и до сега не е дала едно положително разрешение. Така напр. ние изучаваме и използуваме свойствата на магнетизма, електричеството, свѣтлината, топлината и други прояви на природнитѣ сили, но какви сѫ тѣ въ тѣхната сѫщина, ние не знаемъ. Такъвъ единъ неразрешенъ въпросъ въ областьта на психологията е проблемата за осъзнаването на човѣка въ физическия свѣтъ.

За неговото изяснение въ науката днесъ се борятъ главно два мирогледа: за материалиститѣ психичнитѣ прояви въ човѣка, както и въ цѣлия животински свѣтъ, се дължатъ на чисто физиологични причини. Човѣкъ е подложенъ на постоянното въздействие на външната природа, която дразни съ своитѣ трептения неговитѣ сѣтивни органи, а нервната му система превася тѣзи трептения въ главния му мозъкъ. Тамъ тѣ предизвикватъ съ своитѣ механически въздействия върху клеткитѣ известни химични и физиологични реакции, като резултатъ на които се явяватъ психичнитѣ процеси на съзнанието.

Не може да се отрече, че въ това твърдение на психолозитѣ — материалисти има нѣщо вѣрно. Вѣрно е, напримѣръ, че между процеситѣ, които ставатъ въ органитѣ на сѣтивата поради въздействието на външния свѣтъ върху тѣхъ, и физиологичнитѣ процеси, що ставатъ въ човѣшкия мозъкъ като резултатъ отъ това външно въздействие, отъ една страна, и нашето осъзнаване, отъ друга страна, има тѣсна връзка. Ала едно нѣщо не може да обясни материалистичната теория, а то е най-важното въ случая и съставя нейната Ахилесова пета, а именно: по какъвъ начинъ цѣлиятъ този процесъ, който въ основата си е чисто механиченъ, се превръща въ процесъ съзнателенъ, мисловенъ, разуменъ.

Ако поискаме да си послужимъ тука съ енергетичната философия, която приема за основа на физическия свѣтъ не материята, а енергията, за да обяснимъ психичнитѣ явления у човѣка, то пакъ ще се натъкнемъ на сѫщитѣ мѫчнотии, които срещнахме при материалистичното обяснение.

И така, днесъ хората на положителната наука не могатъ да дадатъ едно задоволнително обяснение на тоя основенъ психологиченъ проблемъ. И това е понятно, защото при сегашното състояние на пси-

---

Бѣл. редакцията. Слави Камбуровъ отъ Нова Загора, който скоро се пресели отвѫдъ, се отличава съ своя идеализъмъ, съ горещата си вѣра въ тържеството на правдата и доброто въ свѣта, и съ неизтощимата си енергия. Натура активна и творческа, той съ жаръ вложи всички свои сили въ работа за свѣтлото бѫдеще на човѣчеството, за великия Божественъ идеалъ, който винаги го вдъхновяваше. Написалъ е доста обемистата книга „Записки на стария магъ“ — художествено изложение на новитѣ идеи. Редактиралъ е и „Висша психична библиотека“, отъ която излѣзоха нѣколко номера, написани отъ самия него: „Окултна наука“, „Естеството на човѣка“, „Осъзнаването на човѣка“ и пр..

Той бѣше пратилъ за „Житно Зърно“ нѣколко статии, отъ които тукъ печатаме първата, а другитѣ ще излѣзатъ въ следващитѣ броеве.

хологията, тоя проблемъ е вънъ отъ рамкитѣ на нейния опитъ и наблюдение. Ние ще се опитаме сега да го обяснимъ отъ окултно гледище съ помощьта на свѣтлината , която ни дава Учителтъ.

Споредъ окултната наука човѣка има главно 3 тѣла: физическо (материално), астрално (чувствено), и ментално (умствено). Тѣзи тѣла сѫ организирани така, че по-горното отъ тѣхъ прониква и организира по-долното, което отъ своя страна прониква и организира още по-долното. Или съ други думи, умственото тѣло организира астралното или чувственото тѣло, което отъ своя страна прониква и оргаризира физическото. Каквито сѫ мислитѣ на човѣка, такива ще бѫдатъ и неговитѣ чувства — желания, а отъ тѣхъ се опредѣля и неговата воля, която е психичната проява на тѣлото, казва Учителтъ.

Споредъ окултната наука човѣкъ чувствува съ астралното си тѣло, а разсѫждава съ умственото. Физическото тѣло е само единъ проводникъ, т. е. апаратъ за съобщение на нашия вѫтрешенъ, духовенъ свѣтъ съ физическия, който ни заобикаля.

Нека разгледаме сега, какъ тоя апаратъ изпълнава ролята си, т. е. какъ се пренасятъ впечатленията отъ външния свѣтъ чрезъ физическото тѣло въ нашето съзнание.

Тѣзи, които могатъ да наблюдаватъ промѣнитѣ, които ставатъ въ нервната система поради въздействието на външния миръ при нашето осъзнаване, казватъ, че при физиологичнитѣ процеси, които се предизвикватъ въ главния мозъкъ отъ това въздействие, става следното: най-грубата часть на мозъчната клетка — това, което въ дадения случаи ние схващаме като органическо вещество на клетката — изгаря и като низша кондезирана енергия деградира, превръща се въ топлина и дохожда въ състояние на ентропия. Астралната и ментална силоматерии, следъ изгарянето на органическото вещество на физическата клетка при физиолигичнитѣ процеси се освобождаватъ и пренасятъ външнитѣ раздразнения, които сѫ причинили тѣхното освобождаване въ нашето астрално и умствено тѣло, дето ние ги усѣщаме, респ. разбираме т. е. осъзнаваме.

Тия отъ читателитѣ ни, които не сѫ запознати съ окултната наука, може и да не сѫ наклонни да допуснатъ сѫществуването на други тѣла въ човѣка вънъ отъ физическото, това е, обаче, единъ фактъ, доказанъ по експерименталенъ пѫть. Интересни сѫ въ това отношение, между друго, опититѣ на Дюрвилъ. Той провежда напр. едно лице въ трансъ, поставя физическото му тѣло върху една маса, като излѫчва изъ него астралното тѣло и го поставя върху една съседна маса въ такова положение, въ каквото е физическото му тѣло върху първата маса. Следъ това експериментаторътъ силно убожда крака на физическото тѣло, ала то не дава никакъвъ признакъ, че усѣща тѣзи убождания, защото чувственото тѣло е излѫчено изъ него. Следъ това той прави сѫщитѣ убождания на крака на излѫченото астрално тѣло, поставено върху втората маса и установява, че кракътъ на физическото тѣло започва да реагира, като че ли убожданията ставатъ върху него. Значи, физическото тѣло веднага усѣща и реагира на дразнението, извършено върху астралното му тѣло, макаръ това последното да е излѫчено въ случая вънъ отъ него. Дюрвилъ е правилъ много опити отъ тоя родъ и всѣкога, когато е въздействувалъ, върху който и да е ор-

ганъ на физическото тѣло, то е оставало пасивно, ала щомъ извършвалъ дразненията върху астралното тѣло, то съответнитѣ органи на физическото тѣло реагирали веднага. Впрочемъ, подобни опити може да направи всѣки изследователь на тая область.

Телепатията, отъ друга страна, иде да потвърди по най-убедителенъ начинъ твърдението на окултизма, че ние възприемаме мислитѣ и мислимъ съ умственото си тѣло, а не съ физическия си мозъкъ.

И така, окултната наука по опитенъ пѫть доказва, че ние чувствуваме не съ физическото си тѣло, а съ тѣлото-желание (астралното) и мислимъ не съ физическия си мозъкъ, а съ умственото си или ментално тѣло. Физическото тѣло въ случая служи като проводникъ, който чрезъ нервната система пренася външнитѣ дразнения върху нашето астрално и ментално тѣло и то чрезъ чувствената и умствена силоматерия на мозъчната клетка, която се освобождава вследствие ни физиологичнитѣ процеси, които ставатъ въ главния мозъкъ.

В. В.

„Магическиятъ идеализъмъ“ у нѣмскитѣ романтици

Въ своя универсаленъ интересъ къмъ проявитѣ на творческия духъ, нѣмскитѣ романтици се очертаватъ като носители на едно ново свѣтоотношение: тѣ обичатъ нескончаемото многообразие на живота, съзерцаватъ въ мистиченъ унесъ пъстрото шествие на всички царства и на тѣхното прозрение се открива тайната на Вѣчно-Единното. Тѣхното благоговейно преклонение предъ силата на Вѣчно-Творящия ги озарява съ висше просвѣтление за Вѣчната Непреходна Истина. Ето защо и тѣхниятъ творчески гений далечъ надхвърля границитѣ на чисто литературната художественость, за да се изяви въ едно странно единство отъ научно-философска размисълъ и поетично съзерцание, облъхнати отъ магията на мистичната преживѣлица. Задъ всѣка видимость тѣ долавятъ пулса на Весдесѫщия. И словото за тѣхъ се превръща въ жива сила, която внедрява въ сърдцата Праистината, чиято свѣтлина озарява само Избранници.

Пригърнали съ възторгъ философията на своя мислитель Фихте, който дръзва да признае като Единствено-сѫществуваще нашето творческо „Азъ“ — а външния свѣтъ за негово отражение, повѣрвали вдъхновено въ ученията на Шелингъ, който твърди, че въ развитието на вселенския духъ, човѣкътъ е онзи моментъ, въ който отдѣлната монада за първи пѫть се самосъзнава като духовно сѫщество, тѣ възвестяватъ скрижалитѣ на „Магическия идеализмъ“: човѣкътъ, като свободно творческо съзнание, може да възвърне волята къмъ нейната метафизична прасѫщина, така че тя да стане онзи предоминиращъ факторъ, на чиято магия материята да бѫде безусловно подчинена. Пълно и конкретно протълкуване на „Магическия идеализмъ“ представятъ едноименнитѣ фрагменти отъ пророка на нѣмскитѣ романтици, — Новалисъ:

„Ние ще разберемъ свѣта, когато разберемъ сами себе си, защото ние и той сме корелативни половини. Деца на Бога, божественъ кълнъ сме ние. Нѣкога ще станемъ това, което е нашиятъ Баща.

Ние стоимъ въ отношение съ всички части на вселената, както съ бѫдещето и миналото. Зависи само отъ направлението и трайността на нашето внимание, кое отношение предимно да изработимъ и кое ще стане за насъ важно и съ особено влияние върху насъ. Една методика за тази дейность би била онова отдавна желано изобретателно изкуство и несъмнена е възможностьта да я откриемъ чрезъ гениално себенаблюдение.

Ние трѣбва да се стремимъ да станемъ маги, за да бѫдемъ истински морални. Колкото сме по морални, толкозъ сме въ по-голѣма хармония съ Бога. Само чрезъ моралното съзнание можемъ да доловимъ Бога. Моралното съзнание е съзнанието за Битието, за единението, съзнанието за Възвишеното, за Хармонията, съзнанието за свободно избрания и общъ животъ и сѫществуване, съзнанието за сѫщината, истинския смисълъ за обожествяването".

Въ всѣки мигъ, въ всѣко явление действува цѣлото. Човѣчеството, Вѣчното е вездесѫщо, защото то не познава нито време, нито пространство. Ние сѫществуваме, живѣемъ и мислимъ въ Бога. Всичко, което е истинно, трае вѣчно.

Когато нашата интелигентность хармонира съ нашия свѣтъ, тогава ние ще станемъ подобни на Бога.

Въ нѣкои древни писания пулсира една тайнствена сила, която ни говори, че съприкосновението съ невидимия свѣтъ оживотворява. Гьоте трѣбва да бѫде Ликургъ на тази физика. Теодицеята на Лайбницъ е великолепенъ опитъ въ тази область. Нѣщо подобно ще бѫде бѫдещата физика.

Съ невидимото сме по-близко приобщени, отколкото съ видимото.

Всѣки човѣкъ, който живѣе въ Бога, става едно съ Него.

Всичко въ живота ни трѣбва да се превърне въ съзнателно, волево деяние. Цѣлото ни тѣло е способно да бѫде приведено отъ духа въ движение. Въздействието на страха, на уплахата, на тѫгата, на гнѣва, на умразата, на срама, на радостьта, на фантазията е достатъчно указание за това. Освенъ това имаме достатъчно примѣри за хора, които сѫ постигнали едно съзнателно волево обладаване на отдѣлни, обикновено неподчинени на волята части на тѣлото. Тогава всѣки ще стане лѣкарь на себе си и ще се сдобие съ едно пълно, вѣрно и точно чувство за тѣлото си. Може би тогава ще бѫде въ сила дори да възобновява загубени части на тѣлото. Може би тогава само отъ него ще зависи да одухотворява материята. Ще може да си създаде такова тѣло, каквото той иска. Ще бѫде властенъ да се отдѣли отъ тѣлото си, когато намѣри за добре; ще вижда, ще чува и чувствува това, което иска.

Съзнателната употрѣба на органитѣ не е нищо друго, освенъ магическо, чудотворно мислене и владане на физическия свѣтъ, защото волята не е нищо друго, освенъ магическа, мощна мислова сила".

П. М-въ

Миналата свѣтовна война споредъ Нострадамуса

Символътъ на републиката, който се трасира, казва Пиобъ, представлява буквитѣ R. F. (République Française), отдѣлени отъ ликторския снопъ. Но той се ражда презъ 1870 г. и, следователно, е наклоненъ върху картата на Франция; по такъвъ начинъ, за да се представятъ върху фигурата разнитѣ положения на ликторския снопъ споредъ кржга на времето, бѣхме принудени да трасираме стрелитѣ, върховетѣ на които показватъ посоката на тоя ликторски снопъ. Това дава фиг. 1.

Презъ 1906 г. символътъ се представя изправенъ върху картата и неговата ось съвпада съ меридиана на Парижъ (както показва една стрелка въ фиг. 1.). Това е моментътъ, когато политическата агитация е сведена до минимумъ: републиканскитѣ идеи сж вече общеприети въ

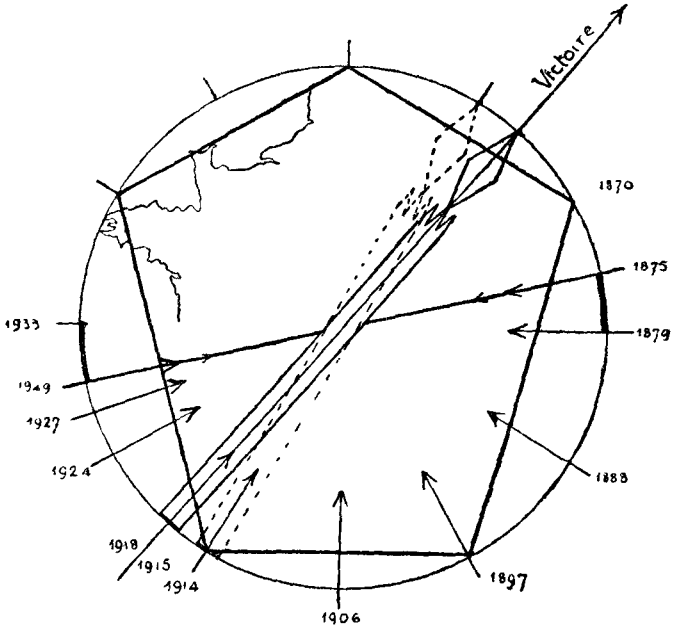

фиг. 1.

страната—поне по принципъ—и Франция се радва на пълно благоденствие.

За да се проучи съ полза свѣтовната война (отъ 1914 г.), продължава коментаторътъ, трѣбва да се вземе предъ видъ не само Франция, а цѣла Европа. Отъ договора въ Cateau-Cambrésis, казва коментаторътъ, до тоя отъ Версай — отъ 1559 г. до 1914 г. и отъ Хенриха II до Поанкаре и Клемансо — цѣлата история е свързана; може смѣло да се каже, че вториятъ фактъ е последица на първия и че цѣлата френска външна политика отъ 1559 г. насамъ бѣ диктувана отъ тоя нещастенъ договоръ, който Хенрихъ II бѣше принуденъ да подпише.

Останалото се вмъква като разновидности, които произвеждатъ прилива и отлива въ историята на единъ народъ.

Но всичкиятъ й животрептущъ интересъ може да се схване, само ако европейската проблема се разгледа съгласно конструкциитѣ на геометричната система на Нострадамуса. Това би ни накарало да излезнемъ отъ рамкитѣ на това първо проучаване и трѣбва да се направи, само следъ като бѫдатъ взети предъ видъ и съседнитѣ на Франция народи. Испания (подписала договора отъ Cateau-Cambrésis), Германия (съ еволюцията на Хохенцолернитѣ), Австрия (която отъ първостепенна сила въ Централна Европа се вижда напълно унищожена отъ голѣмата война), Англия, (чието особено географско положение я прави заинтересована наблюдателка на европейската политика) — това сѫ непосрѣдственитѣ фактори, които въздействуватъ върху Франция.

Нека не забравяме, казва по-нататъкъ Пиобъ, че ако Франция бѣ въвлѣчена въ голѣмата война презъ 1914 г., то бѣ като последица отъ убийството на австрийския ерцхерцогъ Францъ Фердинандъ отъ единъ сърбинъ въ Сараево (Босна) Франция нѣмаше нищо общо съ смъртьта, нито съ убиеца, нито дори съ мѣстото на атентата. Наистина, човѣкъ не може да разбере, какъ следъ тоя фактъ работитѣ сѫ се заплѣли до степень да ни доведатъ до общата мобилизация отъ 2. августъ 1914 год., ако не познава историята на Европа. Сѫщо така не може да се схване цѣлиятъ детерминизъмъ, чиято резултанта е тая война, ако не се проучатъ разнитѣ конструкции на европейскитѣ народи, построени съгласно системата на Нострадамуса. Трѣбва, следователно, да се проучи всѣка отъ тия конструкции по отдѣлно и едва най-после да се вземе предвидъ тѣхната комбинирана и взаимна игра. Пиобъ се вижда още принуденъ да отложи изложението на тия трудове за по-късно.

Но нека вземемъ, казва коментаторътъ, само резултантата: презъ 1914 г. Франция е застрашена откъмъ изтокъ, отъ страната, кѫдето стрелката въ североизточния секторъ на „Гроба на великия римлянинъ“ (в. Ж. З., бр. 10, 1941 г.) показва възможностьта за нахлуване. Символътъ RF, държейки се като живо сѫщество, ще реагира по необходимость срещу атакитѣ, и неговата реакция ще бѫде ефикасна или неефикасна споредъ положението, което той вземе въ момента на нападението. Прочее, по силата на движението, което го тегли въ времето, осьта на тоя символъ — ликторскиятъ снопъ — е склонна къмъ съпротива. Презъ 1914 г. — както е посочено пунктирано въ фиг. 1 — тоя ликторски снопъ не е още напълно разположенъ по начинъ да може да се противопостави: той излага до известна степень фланга, и нападателтъ може да се плъзне паралелно на него. Това е както несполучливото париране при единъ дуелъ поради лошо положение на фехтовача, което има за резултатъ да избегне удара въ гърдитѣ, но позволява на противника да плъзне своята сабя къмъ дѣсно и да докосне ржката. Тъй като раната е дълбока, но не смъртоносна, трѣбва да се прекѫсне двубоятъ, за да може фехтовачътъ да се измѣсти по такъвъ начинъ, че да се получи едно по-добро положение — и това е отстѫплението следъ битката при Марна.

Маршалъ Фошъ въ своя прочутъ курсъ по стратегия сравнява две стражаващи се армии съ двама дуеланти. Движенията на войскитѣ

сѫ схематично аналогични, и двамата пълководци сѫ въ сѫщность дуеланти. Конструкциитѣ на нострадамусовата система, като схематични, водятъ по необходимость до сѫщото сравнение.

Обаче, колкото времето движи ликторския снопъ, неговото положение за съпротива се подобрява. Презъ 1918 г. той се противопоставя напълно на нахлуващитѣ сили: неприятелтъ е отблъснатъ, и това е победата.

Ето сега и нѣколко текста върху сѫщата тема:

1) О, жестоки Марсъ, колко ще бѫдешъ опасенъ (предсказ. 5). Пиобъ тълкува тоя стихъ въ смисълъ, че трѣбва да се вземе подъ внимание положението на планетата Марсъ презъ първитѣ 6 месеца на 1914 г.

2) Плачове, писъци, оплаквания, виене, страхове (VI, 81).

3) За оплакване мѫжъ, жена, невинна кръвь, пролѣта по земята (IX, 52).

4) Безпокойството ще замѣсти почивката (V, 69).

5) Ужасната война, която се подготвя на Западъ (IX, 55).

Ето „стълбътъ", съставенъ отъ едно цѣло четиристишие, съгласно съвета, даденъ въ предсказание 18: „Да се намѣрятъ лодкитѣ".

6) Лодки и галери около седемь кораба
Ще дойде една смъртоносна война
Шефътъ на Madric ще получи ударъ
Две избѣгали, петь отведени на суша (VII, 26).

Има следователно, преди всичко 7 голѣми кораба, представляващи 7 главни нации: Франция, Англия, Русия, Германия, Австрия, Италия и Америка — после множество по-малки кораби (галери и лодки). Отъ тия 7 нации само 2 се оттеглятъ, като не подписватъ мирния договоръ: Русия и Америка; но шефътъ на последната (шефътъ d'Amric, като се възстанови инверсията на тая дума) получава ударъ, което прецизира болестьта, която докара смъртьта на президента Уилсонъ. Стиховетѣ сѫ символични, казва Пиобъ, както тия на повечето отъ „стълбоветѣ", но ясни.

Тръгвайки отъ тоя „стълбъ" може да се развие цѣлата история на войната отъ 1914 г.

Но, отъ друга страна, веригата показва, че трѣбва да се направятъ разни конструкции върху картата „отвѫдъ Хистеръ" (Дунава) за източния фронтъ и „отвѫдъ Алпитѣ" за италиянския фронтъ.

7) После ще бѫде превъзмогната поради нейното безредие (VI, 32).

8) Хитриятъ неприятель ще се върне смутенъ (VI, 99).

Най-после, за да се изчисли моментътъ на мира, е казано:

9) Петь години ще трае, всичкото възстановено (шестостишие 3) — прочее, като се прибави 5+1914=1919 г., имаме датата, „когато всичко ще бѫде поставено въ редъ" съ окончателното подписване на мира.

Боянъ Боевъ

На „Възнесение“ на Витоша

Още преди изгрѣвъ слънце сме вече при село Симеоново. Около насъ свежата зеленина на нивитѣ и ливадитѣ. Селото красиво е сгушено всрѣдъ цъвнали дървета. Елементитѣ на щастието заобикалятъ човѣка отъ всички страни, и ако той биималъ усѣтъ за красотата на живота, би винаги пребивавалъ въ царството на радостьта.

Отъ единъ часъ сме вече на „Ел-Шадай“. Нашата пѣсень се възнася нагоре, и като че ли всички скали, върхове, цвѣтя и трѣви се вслушватъ въ това, което имъ казваме чрезъ пѣсеньта. Въ тия свещени, чисти мѣста вникваш по-дълбоко въ вѫтрешната идея на пѣсеньта; тя говори по-мощно на душитѣ и събужда въ тѣхъ нови копнежи, стремежи и прозрения, които до тогазъ не сѫ подозирани въ пѣсеньта.

По естественъ начинъ почва разговоръ за музиката, Учителтъ казва:

— Какво е една тѫжна пѣсень? Имали сте загуба и пѣете за нея. Какво можете да спечелите отъ пѣсеньта за загубата? Нищо! Обаче като пѣете за радостьта, ще придобиете нѣщо. Азъ говоря за тая музика, въ която умътъ, сърдцето и душата вематъ участие. Противоположна на нея е механичната музика. Цѣлиятъ животъ е създаденъ на музикална основа. Има музикални часове. Тѣ трѣбва да се използуватъ за пѣение и свирене. Сегашната музика е подготовка за новата музика. Тя е предисловие. Отъ нея ще се вземе материала. Като пратятъ въ България нѣкой гениаленъ музикантъ, той ще даде новъ пѫть на музиката. Въ бѫдеще ще има нови постижения въ музиката. Ще има и нови музикални инструменти. Природата пази формитѣ си и ги дава една следъ друга.

— Кое обуславя идването на новата епоха?

— Вселената се преустройва. Нашата земя и цѣлата слънчева система се повдигатъ. Ние влизаме въ една по-рѣдка срѣда. И почти половината отъ земята е още въ 13-та сфера, а другата половина е извънъ нея. И като излѣзе цѣлата земя отъ 13-та сфера, тогава ще имаме другъ животъ. Подъ 13-та сфера се разбира по гѫста срѣда въ космичното пространство. Ако сподѣляшъ инволюционнитѣ възгледи на хората, т. е. старитѣ идеи, ти си въ 13-та сфера, а ако имашъ нови възгледи, ти си излѣзълъ изъ нея. Хората трѣбва да бѫдатъ готови за великитѣ истини. Много малки работи ставатъ причина, за да се отклони човѣкъ отъ Божествения пѫть. Ако вие не държите кибритената си кутия на хубаво мѣсто, тя овлажнява, и като драснешъ, не хваща. Ако вашитѣ идеи овлажнѣятъ, ако вашитѣ чувства изгубятъ топлината и мекотата си, ако вашата сила само троши, разрушава всичко, вие не можете да градите. Въ новата култура човѣкъ правилно ще дава и правилно ще приема. Въ природата даването е непреривенъ законъ, който никога не престава. Както има втичане и изтичане отъ езерото, тъй и земята постоянно приема слънчева енергия и ни дава своитѣ блага. Като дойде любовьта, ще видите хубавитѣ страни на всичко, което сте преживѣли.

— Кой е пѫтьтъ къмъ любовьта?

— Най-първо трѣбва да се изучава обективно, какви сѫ външнитѣ качества на Любовьта — какви сѫ умственитѣ, духовнитѣ и физически качества на Любовьта — и най-после, какво нѣщо е Любовьта като Боже-

ствена проява. За да разберете Любовьта, трѣбва да излѣзете отъ областьта на всички противоречия на земята. Трѣбва да престанете да мислите за отрицателни работи; сѫщо така да престанете да мислите за положителнитѣ работи, които произтичатъ отъ отрицателнитѣ. Представете си, че единъ предметъ е освѣтленъ отъ всѣкѫде. Ето азъ какъ ще представя Божествената Любовь. Ще си послужа съ аналогия. Тя ще се представи като една пеперуда, ще си поиграе на ржката ви и ще хвръкне. Като красива птичка тя ще кацне на рамото ви и ще хвръкне. Ще прилича на красиво цвѣте и като отидете при него, то ще се скрие. Това, което те гали и не го галишъ то е Божественото. Това е фигура, която до нѣкѫде обяснява нѣщата. Тази птичка ще хвръкне, ще откѫсне една черешка, ще ти я донесе и пакъ ще отлети. Не позволява да я пипате.

Като видите единъ човѣкъ, интересувайте се, какво е писала Любовьта въ него и го прочетете, а не да обръщате внимание само на подвързията. Да обикнете единъ човѣкъ, това не става въ единъ мигъ. Това е краенъ резултатъ отъ много неизвестни моменти.

Има хора, които като срещнете, оправятъ се работитѣ ви. Тѣ сѫ хората на Любовьта. При Любовьта се вършатъ чудеса. Вие срѣщнете нѣкой човѣкъ, който ви люби и вие сте боленъ; ще оздравѣете.

Не съжалявайте, че обичате. Не мислете, че при Любовьта сте изгубили нѣщо. При нея никога не се губи. Нѣма никой, който е любилъ и да е изгубилъ. Като се зърне Любовьта, умътъ ви свѣтва, въ сърдцето си имате топлина. и като се отдалечи тя отъ васъ за една десетомилионна часть отъ секундата, и вие се чувствувате нещастенъ. Всѣки, който е зърналъ Любовьта, е щастливъ. Враговетѣ сѫ камъни, отъ които Любовьта извайва най-хубавитѣ статуи. Най-първо идватъ леснитѣ стѫпала на Любовьта, до като дойдете да обичате този, който не ви обича. Това е изкуство. Да допуснемъ, че той е жаденъ и че е далечъ на 10 километра отъ васъ. Вие живѣете при едно езеро. Изпратете му три-четири литъра вода и му кажете: „Утолете си жаждата съ тая вода.“ Какво ви костува това? И после, следъ нѣколко деня, пакъ му пратете. Той си казва: „Колко е добъръ този човѣкъ!“ А пъкъ той не ви знае. Благодарение на Любовьта ние сме дошли до това развитие, което имаме. Значи щомъ при най-лошитѣ условия, при които живѣемъ, Любовьта е създала отъ насъ това, което сме сега, то какво остава за оная велика Любовъ, когато влѣземъ въ съприкосновение съ нея.

Вие благодарете, че има мнозина, които ви обичатъ, безъ да ги знаете. Поне има Единъ, Който ви обича, и на Него дължите всичко. Той обикаля, вижда всичко и вие даже не подозирате това. Често сѫ пратени напреднали сѫщества, които ви ржководятъ. При голѣмитѣ противоречия такова напреднало сѫщество ви дава съвети, опѫтва ви, урежда наоколо всичкитѣ работи и вие даже не знаете, кой е. Вие казвате: „Нѣма кой да ме обича.“ А пъкъ ако той не е, вие бихте загазили съвсемъ. Всѣки единъ отъ васъ има по една Божествена душа, която ви ржководи и обича. Понѣкога вие я виждате, но после тя се скрива. Нѣкой пѫть излиза отпредъ, но повечето пѫти е задъ гърба ви. Богъ се проявява въ всички хора — и чрезъ най-лошитѣ, и чрезъ животнитѣ, и чрезъ растенията. Нѣкой пѫть едно цвѣте ти даде своето хубаво ухание. То е Божественото, което се проявява. Нѣкой пѫть минете, и нѣкой хубавъ плодъ ви привлича и ви казва: Откѫснете си. То е Божественото. Нѣкой пѫть сте закѫсали, и ще дойде единъ човѣкъ и ще ви помогне. Това е Богъ, Който се проявява чрезъ него!

Ек. М-ва.

Първата стѫпка

Единъ вѣнецъ отъ лѫчи бѣше сплело изгрѣващото слънце върху гордото чело на планината, когато Саддодао се отправи съ тихи стѫпки за далечния градъ. Благиятъ погледъ и кроткитѣ, но пълни съ свѣтлина думи на Мѫдрия още изпълваха сърдцето му съ страненъ трепетъ. Ти пожела да учишъ закона на служенето, му каза той, иди въ свѣта и познай първата и най-трудна стѫпка, която трѣбва вѣрно да правишъ по светата пѫтека, — да знаешъ, кога и какъ да правишъ добро.

Саддодао се усмихна. Той си спомни за годинитѣ, за тежкитѣ години, прекарани въ борба. И после когато срещна Свѣтлия! Като изгрѣващо слънце влѣзе той въ живота му. Тихъ и покоренъ тръгна Саддодао, воденъ отъ благата му воля. И сега, следъ толкова години, за пръвъ пѫтъ оставаше самъ. Самъ съ своитѣ мисли бѣше той. Съмнението и безпокойствието бѣха останали далечъ отъ този, който бѣше тръгналъ да се учи.

Защо, мислѣше си Саддодао, Свѣтлиятъ ми каза, че е трудна първата стѫпка, че е трудно да се изпълни доброто желание — да направишъ добро. Защо толкова дълго време той се бави да ме остави свободенъ. Нима не познаваше светия поривъ въ сърдцето ми!

Късно презъ нощьта Саддодао похлопа на вратата на малка схлупена кѫщурка край селото, кѫщитѣ на което се губѣха въ политѣ на планината.

— Влѣзъ и си вземи, каквото ти трѣбва, чу се изъ вѫтре треперящъ старчески гласъ.

— Странникъ съмъ, рече Саддодао, мога ли да остана да пренощувамъ у васъ.

— Може, рече старецътъ и избърса две сълзи, които бързо се търкулнаха по сбръчканото му лице. Внучето е тежко болно, старата се мѫчи да облекчи болката му, пъкъ и майка му и тя ни остави за винаги преди три дни.

Саддодао благодари на Бога. Той разбра, защо бѣше похлопалъ на тази врата. Следъ два-три дни детето се приповдигна. Скоро за станалото се научи цѣлото село. Не закъснѣха да дойдатъ и други болни. Той утешаваше, лѣкуваше, насърдчаваше. И когато напускаше селото, всѣки търсѣше благословението на светата му дѣсница.

Следъ дълго и изморително пѫтуване Саддодао стигна до голѣмия градъ. Бавно той обходи дългитѣ улици, изъ които се движеха множество хора и се спрѣ предъ малкия дюкянъ на единъ дърводѣлецъ.—Мога ли да остана да ти помагамъ, рече той, у тебе искамъ да намѣря само подслонъ и храна.

При тия думи сърдцето на дърводѣлеца се изпълни съ радость. Той благодари на небесата за толкова навременната помощь. Така ще мога да устоя на задълженията си и да изпълня многото поржчки, които имамъ за праздника, си каза той.

Вечерьта Саддодао се намѣри между цѣла дружина радостни деца. Въ този домъ властвуваше трудолюбието, затова бедностьта не бѣше изгонила усмивката отъ лицата имъ.

Скоро погледитѣ на мнозина се отправиха къмъ него. Мнозина търсѣха съвета и помощьта му. Все повече и повече той прекарваше времето си между страждущитѣ, и когато звѣздитѣ заблестяваха по небето, часове наредъ се отдаваше на молитва и съзерцание.

*

Единъ день при него влѣзе разплакана жена, която притискаше до гърдитѣ си малко дете. Знаешъ ли, каза тя, цѣлото му тѣло е синьо. Снощи той едва ли не го преби и мене жестоко нарани. Ти си виновенъ за това, защо даде пари на този пияница! Саддодао превърза раната върху изтощената й ржка и дълго мисли.

Не бѣха изминали много дни и при него влѣзе една стара жена. Тя дълго бърса очитѣ си.

— Какво си направилъ ти, свети човѣче, изрече най-после тя. Ти си далъ пари на сина ми, на този разбойникъ. Знаешъ ли, какво е направилъ той съ тѣхъ? Той е купилъ ножъ и го е забилъ въ гърдитѣ на съседа ни. И сега, единиятъ е мъртавъ, а другиятъ — въ затвора, Саддодао дълго стоя замисленъ и неподвиженъ. Старата бѣше си отишла, а вечерниятъ мракъ бѣше скрилъ отъ чужди погледи строгото и замислено лице на търсещия. Дадохъ пари, за да намаля людскитѣ страдания! Ето втори пжть моето добро желание ражда зло вмѣсто добро!

Случи се и това: при него доведоха красива девойка, чиито сили бѣха сломени отъ тежка болесть. Часове наредъ той прекарваше при болната и полагаше голѣми грижи да възвърне силитѣ й, да събуди наново живота въ нея. Саддодао не забелязваше, че все по-малко време отдѣля за другитѣ болни, че все по-рѣдко и по-рѣдко се отдава на молитва и размисълъ. Единъ образъ заемаше сега съзнанието му. Често въ молитвитѣ му този образъ заставаше между него и неговия Богъ.

Най-после девойката бѣше здрава. Бѣше радость за Саддодао да разпръсва тъмнината изъ нейното съзнание и да увеличава мира и радостьта въ сърдцето й. Изумрухо забрави вниманието и нѣжнитѣ грижи, съ които бѣше заобиколена въ своя домъ. За нея всичко бѣше изчезнало. Сжществуваше само времето, прекарано съ него. Заслушана въ тихия му гласъ и загледана въ кротката му усмивка, която озаряваше блѣдото му лице, тя не сѣщаше, какъ минуваха днитѣ. Време е вече да си отиде, си мислеше Саддодао, но какъ да я оставя сама въ живота, като е толкова незнаеща и неопитна.

И той си я представяше далечъ отъ него. Тогава сърдцето му свиваше тежка скръбь, свѣтътъ потъмняваше и животътъ му губѣше своя смисълъ. Тежка и мжчителна борба ставаше у него. Той се видѣ въ нова свѣтлина. Видѣ се такъвъ, какъвто не се познаваше до сега. И спомни си той съветитѣ, дадени на мнозина. Колко много люде бѣше съветвалъ той да се откажатъ отъ своето щастие за благото на другитѣ. И чакъ сега Саддодао разбра, що значи да жертвувашъ своето благо. Но най-тежкото отъ всичко това бѣше изчезването на мира въ сърдцето му. Той не бѣше вече господарь на своитѣ мисли и чувства, на времето си. Саддодао страдаше, и съзнаваше, че не за другитѣ този пжть страда.

Изумрухо бѣше разумна девойка. Тя разбра борбата, която ставаше въ сърдцето на този, който й върна живота. Тя разбра сжщо и защо мжка стѣгаше сърдцето й, когато той биваше при другитѣ далечъ отъ нея.

Имаше ли право, си мислѣше тя, да лиши толкова нещастници, толкова страдащи отъ свѣтлината и подкрепата му!

Една сутринь рано въ зори Саддодао чу стѫпкитѣ й до вратата си и после тѣ бързо се отделечиха и заглъхнаха. Поиска да стане, да я спре, но остана неподвиженъ на мѣстото си. И една пустота, такава, която самотата разстила предъ себе си, изпълни цѣлия му животъ.

Дадохъ пари, за да направя добро, а съдействувахъ за престѫпления, но тѣ бѣха вънъ отъ мене, си мислѣше той. Излѣкувахъ една красива и млада девойка, а пъкъ изгубихъ мира си, забравихъ молитвитѣ си и другитѣ пренебрегнахъ. Ограбвахъ всички, за да дамъ на едного.

И той си спомни кроткитѣ думи на Сина на свѣтлината: Трудно е да направишъ добро, да знаешъ, кога и какъ да дадешъ.

Сѣнката на времето бѣше преминала презъ лицето му и бѣше оставила дълбоки бразди по челото му. Тѫга изпълваше свѣтлитѣ му зеници. Години наредъ светата му дѣсница лѣкуваше, и мѫдритѣ му слова оправяха пѫтя на мнозина.

Дълбоката борба посребри златната му коса и го направи побуденъ. Често въ часове на размисъль единъ образъ властно нарушаваше самотата му и една мисъль непрестанно измѫчваше Саддодао. Какво е станало съ нея, лишена отъ неговитѣ грижи и свѣтлина?

Една лѣтна утринь Саддодао се разхождаше изъ плодната градина. Тамъ той видѣ дървета, едни отъ които цъвтѣха още, други които току-що бѣха завързали плодъ, а трети — плодоветѣ на които бѣха узрѣли. И сякашъ ясно, съвсемъ близо до себе си той чу гласа на Кроткия: — Сине мой, този, който се грижи да разтвори цвѣта, не ще ли се погрижи и за узрѣването на плода? Защо се грижишъ за времето? Не е ли Той, който го отмѣрва? Сякашъ невидими ржце смъкнаха оковитѣ, които сковаваха сърдцето, чиято едничка грижа бѣше благото на другитѣ. Саддодао се усмихна. Всичката мѫка въ душата му се превърна въ свѣтлина и Любовь. Зеницата му — слънчевъ блѣсъкъ — милваше и камъни, и треви, и цвѣтя. Саддодао не искаше вече нищо. Той бѣше победилъ последното и най-силно желание у себе си, — да иска другитѣ да бѫдатъ добри. Азъ съмъ този, който трѣбва да знае, какъ и кога да прави добро, си мислѣше той. Виделината на моя погледъ е, която ще направи видими нѣщата за другитѣ. Да, той разбра. Който иска да служи на другитѣ, трѣбва да изправи собствения си животъ.

Бодро, една утринь, когато птичкитѣ разнасяха своитѣ пѣснопѣния, и небесниятъ лазуръ сияеше отъ слънчевия блѣсъкъ, той се опѫти къмъ дома на Мѫдрия. Сега и той имаше, що да сподѣли съ него. Следъ дълго пѫтуване една привечерь Саддодао стигна предъ колибата, въ която обитаваше Учительтъ. До зори той стоя предъ светия за него домъ, безъ да посмѣе да похлопа. И когато слънцето се показа задъ планината, сплѣло златенъ вѣнецъ отъ лѫчи върху гордото й чело, той се изненада, като не видѣ Кроткия да отваря вратата, за да се усмихне на идващия день.

Най-после той влѣзе. На стария одъръ лежеше пожълтѣла отъ времето книга. Върху нея, обаче, ясно личеха думитѣ, написани отъ ржка, непознаваща колебание: — Ти нѣмашъ вече нужда отъ мене, защото азъ пребѫдвамъ въ свѣтлината на твоя умъ, въ топлината на твоето сърдце и въ силата на твоята воля. Помни, че копнежътъ по Него

е, който те роди. И изъ царството на мрака Любовьта Му те изтръгна и направи зеницата ти чиста и свѣтла.

По горската пѫтека той срѣщна жени, старци и деца. Всички му кимаха почтително. Свѣтътъ се усмихваше на Саддодао, и той благославяше вѣчната свѣтлина, чиято грижа еднакво се простира и върху мравката и върху ангелитѣ небесни.

Изумрухо обичаха всички. Една дълбока кротость и смирение излѫчваха тѫгуващитѣ й очи, обаче отъ всички най-вече тя бѣше свидна на девойкитѣ. Копнежътъ по него, имъ казваше тя, ме направи да разбирамъ мѫката на другитѣ, а свѣтлината на неговото слово ме направи да позная, що е милость и снизхождение.

Д. А-ва

Ч У Ч У Л И Г А

Глава извила
надъ поляни
и ливади
въ лѫчезарни небеса,
тя танцува
и лудува,
тя извива
своитѣ гъвкави крилца.

Отъ земята
къмъ небето
и къмъ Бога
тя отнася чистъ приветъ.
На орача
и копача
чурулика
на молбата имъ въ ответъ.

Гласъ извива
тя изъ сини,
ведросини
и брилянтни небеса,
чурулика
и ни вика,
призовава
да запѣемъ въ красота.

Отзиви, вести и книгописъ

Изъ една беседа на Учителя

Въ беседата, държана отъ Учителя на 28 януарий 1917 год. въ София (вижъ тома „Все що е писано", беседи отъ Учителя, стр. 6) сж казани между другото следнитѣ пророчески думи:

„За да се изпълни все що е писано" — това се отнася и до всички съвременни общества, държави и народи. Европейскитѣ народи ще оголѣятъ, ще изгубятъ силата си, ще настане гладъ на земята: кокошки, пуйки, агнета, прасета ще намалѣятъ, почти ще изчезнатъ. Не само това, но и хлѣбътъ ще се намали, ще се дава дневно по 200 — 300 грама на човѣкъ. Може да се случи и да гладува човѣкъ по два-три дни. Всѣки ще се попита: Защо дойдоха тѣзи времена до главата ни? Кой е виновенъ за бедствията по свѣта? Виновникътъ не е единъ; всѣки самъ за себе си е виновенъ за лошитѣ последствия". Ние нѣма какво повече да прибавимъ къмъ тия думи, казани преди 25 години.

Все що е писано. Недѣлни беседи отъ Учителя, държани презъ 1917 год. въ София, стр. 205. Цѣна 30 лв. Доставя се и отъ редакцията на списание „Житно зърно".

Този томъ съдържа дванадесетъ беседи. Новитѣ идеи, върху които ще легнатъ основитѣ на бѫдещата култура, която иде, минаватъ като червена нишка презъ всичкитѣ тия беседи. Днесъ мнозина желаятъ да разрешатъ въпроситѣ на съвременната култура, но срѣдствата и пѫтищата за това сж механични. Задачитѣ, които днешното време представя на човѣчеството за разрешение, не могатъ да се разрешатъ само по механиченъ начинъ. За да може човѣкъ разумно да се справи съ днешнитѣ противоречия, трѣбва да изучи законитѣ, по които се развива отдѣлниятъ човѣкъ, обществата, народитѣ и цѣлото човѣчество. Именно тия закони и произтичащитѣ отъ тѣхъ методи сж изложени въ този томъ и въ разнитѣ други съчинения на Учителя.

Новото иде днесъ тъй, както иде зазоряването следъ дълга и тъмна нощь или както иде вълшебната пролѣть следъ тежка зима. Новото днесъ проблѣсва така въ душитѣ на хората, както се разцъвтяватъ цвѣтята.

Препоржчваме на всички търсещи тази книга на жива свѣтлина.

Кабала

Подъ това заглавие излѣзе напоследъкъ една не голѣма книга, изнесена отъ Равина Даниелъ *Ционъ* и Ел. *Ански*. За нашата литературна действителность, това е първа по рода си книга на български. Върху Кабалата, все пакъ, е писано достатъчно на български езикъ въ страницитѣ на нѣкогашното ок. списание „Всемирна лѣтопись", както и въ по-преднитѣ годишнини на Житно Зърно. Този не малъкъ материалъ на български, както се вижда отъ посочената литература, е билъ порядъчно използуванъ отъ авторитѣ на горната книга. Прочее, българскиятъ окултистъ е достатъчно добре запознатъ съ основитѣ на кабалистичното учение, не само отъ изнесеното въ съобщенитѣ списания, но и отъ други ок. съчинения на български, разглеждащи Кабалата (напр. Тухолка — Енциклопедия на окултизма и пр.), па и отъ съчинения на чуждъ езикъ. Кабалата на Рав. Дан. Ционъ иАнски, по всичко личи, нѣма прѣката цель да запознае бълг. общество и окултисти съ проблемитѣ на нейнитѣ учения. Тя е предназначена изключително за еврейскитѣ срѣди. Въ това

отношение и разпредѣлението на материала е направено съ огледъ да задоволи тия срѣди. Затова въ книгата има редица глави, които не засѣгатъ прѣко предмета на Кабалата, а се занимаватъ съ историческото въздействие на последната върху евр. общество отъ срѣднитѣ вѣкове до наши дни. Преди да разгледаме съдържанието на тази книга, ще кажемъ нѣколко общи думи върху Кабалата, съ които желаемъ да изтъкнемъ, какъ трѣбва да се гледа на нея.

Кабалата е старо окултно знание, което въ древностьта, па и днесъ се владѣе изключително отъ дълбоко посветени въ окултизма люде. Началото на това знание се корени въ вѣковетѣ. То е толкова старо, колкото е старо цѣлото битие. То е толкова старо, колкото е старо човѣчеството на земята. Учителитѣ, Посветенитѣ на най-старитѣ народи на земята сѫ владѣели принципитѣ и законитѣ на това божествено учение — Кабалата, и своитѣ собствени учения, религиозни системи, моралъ и пр. сѫ съградили върху тѣхъ. Така отъ Индия, Египетъ и Халдея, чистото кабалистично знание е преминало и въ Йудея. Библейскитѣ отци, Мойсей и пророцитѣ сѫ били посветени въ това божествено знание. Всичкитѣ тѣхни писания, известни и неизвестни, сѫ написани споредъ основнитѣ принципи на Кабалата. Самата Библия, тази велика книга на мѫдрость и животъ, е написана сѫщо споредъ строгитѣ изисквания на кабалистичното учение. Въ писанията на Библията е вложенъ троенъ смисълъ — единъ божественъ или принципенъ смисъль, единъ символиченъ смисълъ и единъ буквaленъ смисълъ, въ който сѫщо има достатъчно много символизъмъ. Ние нѣма да се спираме да разгледаме сега тѣзи въпроси, тъй като това не е нашиятъ предметъ. Мисъльта ни е да изтъкнемъ, че Кабалата не е създадена отъ после като нѣкакъвъ тежъкъ и скритъ коментаръ на Библията, но че последната е написана споредъ изисканията на Кабалата. Затова, за да разберемъ Библията въ пълнота, трѣбва да владѣемъ ключоветѣ на Кабалата въ своята първоначална чистота, а не така както нѣкои отъ тѣхъ сѫ дошли до наши дни — съ разни натрупвания и човѣшки спекулации.

Така, въ своята чистота създаденото въ най-стари времена отъ великитѣ посветени кабалистично учение — бихме казали, по право, свалението на земята чисто божествено учение, се занимава съ всички голѣми и малки въпроси на битието и живота. То се занимава съ цѣлото творчество. Кабалата дава едно отъ най-кристално-чиститѣ учения за Бога — Безграничниятъ, за Неговата първа проява — за Проявения Богъ и за пѫтищата на Неговата проява или за Неговитѣ духовни прояви (на Проявения Богъ), наречени въ достигналата до насъ еврейска кабалистична традиция — Сефироти. Въ окултното знание отъ разни времена тѣмъ сѫ дадени различни наименования, но външната форма нѣма значение. Важна е сѫщностьта. Кабалата се занимава още съ човѣка — съ космичния прототипъ на човѣка и неговата проява тукъ на земята, занимава се съ цѣлокупния животъ въ вселената и на земята и дава насокитѣ на истинския, съвършенъ животъ на човѣка, за да стане едно съ своя първоизточникъ, съ Бога.

Като ни разкрива основнитѣ тайни на битието и живота, Кабалата има и една практична часть, която ни дава ключоветѣ да разбираме тия тайни, както въ Природата, така и въ старитѣ кабалистични писания — въ случая Библията и другитѣ книги на великитѣ посветени отъ древностьта и днешното време. Въ тази практична часть Кабалата ни разкрива силитѣ, които работятъ навсѣкѫде въ Природата и какъ

посветения може да работи съ тѣхъ, само за да бжде съработникъ на висшитѣ Сили и Бога между отруденото човѣчество.

Съ тѣзи нѣколко най общи думи върху чистото учение на Кабалата ние искахме само да изтъкнемъ, че то не е рожба на човѣшката фантазия, нито пъкъ родило се въ нѣчий умъ презъ срѣднитѣ или по стари вѣкове. Кога и отъ кого това учение е написано на книга тука на земята, нѣма никакво значение за неговата чистота и божественость. Ние подчертаваме това, понеже — както ще видимъ по долу—тази именно ржководна основа е изпусната отъ вниманието на горнитѣ автори на книгата Кабала.

Кабалата на Дан. Ционъ иАнски е сравнително взето малка сбита книга, френски форматъ отъ 140 стр. заедно съ съдържанието и пр. указатели. Раздѣлена е на следнитѣ отдѣли: I ч. Критиченъ погледъ върху Кабалата, II ч. а) Борбата на рационализма и мистицизма въ юдаизма, б) Адепти на Кабалата, в) Зараждане сектантството въ юдаизма. III ч. Кабала, задачи и сжщность. Следва единъ малъкъ послеписъ и единъ сжщо не голѣмъ речникъ на употрѣбенитѣ по-неизвестни думи и понятия. Въ сбити линии ние ще разгледаме тия отдѣли на тази книга. Трѣбва да се съжалява, че най-сжществениятъ отдѣлъ на книгата — Кабалата и нейната сжщность — е твърде на кжсо изнесенъ, едва 50 стр. срѣщу 90 стр. по-маловаженъ материалъ, голѣма часть отъ който можеше да се избѣгне, за да се даде повече мѣсто на сжщината на поставената задача, безъ излишни коментари, критики и пр. Ние ще разгледаме по-важнитѣ положения въ разнитѣ отдѣли. Въ предговора авторитѣ казватъ, че въпрѣки трудноститѣ, които сж имали поради липса на достатъчно литература върху предмета, смѣтатъ, че сж успѣли да представятъ учението на Кабалата въ приличенъ видъ. Досежно отдѣла, засѣгащъ самата сжщина на въпроса, съ малки изключения, наистина му е даденъ „приличенъ видъ". Въ първата, критична часть, се разглежда произхода на Кабалата и отчасти нейната материя и въздействие. Човѣкъ остава съ впечатление, че за авторитѣ на книгата, Кабалата спец. най-важната ѝ книга „Зохаръ" е написана въ срѣднитѣ вѣкове (13 в.) отъ Моисъ де Леонъ, а не отъ мастития и великъ адептъ Рабъ-Шимонъ баръ Йокай, живѣлъ въ първото столѣтие следъ Христа, който е предалъ на книга старитѣ кабалистични традиции. Ние изтъкнахме въ началото на тѣзи редове, че нѣма по погрѣшно разбиране на Кабалата, ако се гледа на нея като дѣло на човѣкъ, който я е написалъ еди-кога или еди-кога въ историческо време. Това е материалистично разглеждане. И като излизатъ съ тѣзи исторически предпоставки, които не може да се считатъ за доказани съ положителность, авторитѣ на Кабала допускатъ несмислени, за да не кажемъ безсмислени и невѣрни работи. Тѣ излизатъ отъ основния догматъ, че Богъ е безграниченъ, безъ атрибути и пр. и за да обосноватъ сжществуването на Сефиротитѣ, които се явяватъ като Негови атрибути, а сжщо за да обяснятъ създаването на материалния свѣтъ отъ нематериалния и непроявения Богъ, е трѣбвало да се измислятъ Сефиротитѣ, като канали, прояви, еманации на Божеството. Ето какъ ни се предава тази работа: „Тукъ ние сме изправени предъ невъзможностьта да припишемъ Богу каквито и да било положителни атрибути. Както въ учението на рационалиститѣ, така и въ кабалата се допуска едно о т р и ц а т е л н о (к. н.) понятие за божественитѣ атрибути, което е и краежгълниятъ камъкъ на кабалата къмъ учението на Енъ-Софа

... и пр." (стр. 13). „Ето защо, наредъ съ възвишеното понятие „Енъ-Софъ" кабалата е била длъжна да оперира съ компромисното (к. н.) учение за сефиротитѣ, върху които, като на сфери неидентични съ Божеството, могло би да се пренесе всичко онова, т. е. идеята за антропоморфизма и пр." ... (стр. 14).

„Необходимостьта да се намѣрятъ преходни степени между безконечното и конечното не била у кабалиститѣ само плодъ отъ запознаването имъ съ чужди филос. течения и пр." ... (стр. 14, 15). Излишно е да говоримъ по тия въпроси. Излиза, че Сефиротитѣ сж измислени сжщности за да се обяснятъ антропоморфнитѣ понятия — въ Библията, евр. философия и пр. Така може да се разсжждава само отъ грубо-материалистично гледище, а не отъ окултно гледище, което счита Кабалата като учение, обясняващо действителния строежъ на битието.

Ние не можемъ да се спремъ подробно върху всичко, изнесено въ този критиченъ отдѣлъ на книгата. На всѣки случай, основата, върху която се гради разглеждането предмета на Кабалата, е погрѣшна и невѣрна. Ще посочимъ още нѣкои несъобразности въ този отдѣлъ. Съ това считаме, че ще услужимъ на авторитѣ при по-нататъшната имъ работа въ тази насока. На стр. 10: „Кабалата има своя идеална геометрия и пр... Съ тѣхъ тя насилва (к. н.) природата и открива нейнитѣ тайни". Кабалата не насилва природата. Нейнитѣ учения ни разкриватъ тайнитѣ на природата, а посветенитѣ посрѣдствомъ магическата страна, която ни разкрива Кабалата, предизвикватъ силитѣ на природата за добро на човѣчеството. По долу на с. стр.: „Предметъ на вѣрата е хипотезата" ... Предметъ на вѣрата е Абсолютната Реалность, до която истински вѣрующиятъ се добира чрезъ жива опитность. На стр. 11: „...окултната наука, която по своята сжщность е много по-близка до кабалата". Окултната наука включва въ себе си Кабалата. Малко по-долу на сжщата стр. се казва, че Богъ — разумно творческата сила, всемогжщата воля, — не можела да се схване съ разума. Това е сжщо невѣрно. Интуицията разкрива Бога на отдѣлния човѣкъ, а разумътъ ни показва пжтищата на Неговата проява. Въ това отношение Кабалата работи и съ интуицията и съ разума, а не както се твърди на стр. 12, че Кабалата е построена изключително върху интуицията. На стр. 13: „Кабалата всади въ народната душа мистичния възгледъ върху земния животъ, въ който човѣкъ живѣе всрѣдъ невидими духове". А би трѣбвало да се каже: Кабалата ... върху живота, който се обуславя отъ сжществуването на невидими свѣтове и сжщества. На с. стр. „Богъ е субстанция, не толкова (к. н.) превъзхождаща по качество всичкитѣ форми на битието, напр. „съзнание", „енергия" и „воля" ..." Подъ „не толкова", значи малко, което ще рече, че всички форми на битието седятъ по-горе отъ Него. Сигурно вмѣсто не само е употребенъ русизма „не только", че станало „не толкова". А „съзнание", „енергия" и „воля" — не сж форми на битието. Следва едно предположение за възникването на кабалата, което си остава важно само за авторитѣ. На стр. 16: „Ученията на Енъ-Софа и постепенното издигане на последния въ сефиротитѣ и пр.". Излиза, че Енъ-Софа се издига — усъвършенствува въ сефиротитѣ. Това е недоумица. Изнесенитѣ на сжщата стр. долу схващания за обредитѣ и жертвоприношенията сж материалистични разбирания. Отъ глед. на Кабалата, има известни магически операции, които може да извърши посветениятъ, но тѣ не сж кухитѣ обряди и приношения въ храмоветѣ. На стр. 27 се завършва тази първа часть съ вѣрнитѣ думи: „За да се изучи

Кабалата необходимо е пълно душевно спокойствие и сърдеченъ миръ. Спокойствието на духа произтича отъ увѣреностьта (спор. насъ убеденостьта). Миръть на сърдцето се явява като последица на търпението и вѣрата" (бихме казали — живата, творческа вѣра). Изобщо, може да се каже, че този критиченъ отдѣлъ можеше и да го нѣма въ книгата. Що се отнася до мислитѣ, засѣгащи самата сжщность на Кабалата, можеха да се помѣстятъ въ съответния отдѣлъ.

Въ отдѣла „Борбата на рационализма и мистицизма" се разглеждатъ разнитѣ борби, посрѣдствомъ които въ срѣднитѣ вѣкове се е дошло до утвърждаване на мистичната, съотв. кабалистична мисъль всрѣдъ еврейството. Въ този отдѣлъ има много интересни и вѣрни отъ философско и историческо гледище нѣща, но има и нѣколко мисли, които не желаемъ да мислимъ, че сж убеждението на самитѣ автори на книгата. На стр. 39.: „Спокойното и ясно мислене все повече отстжпвало мѣстото си на страстната вѣра и на мистицизма". Излиза, че мистицизмътъ не е ясно и спокойно мислене. Въ сжщность, то е най-творческото мислене и отношение къмъ живота (Ср. за това и Бергсонъ — Двата извора на морала и религията). По долу стр. 39.: „Разумътъ, безсиленъ да проникне въ тайнитѣ на мирозданието, повика на помощь капризната фантазия; полож. рационалистична философия отстжпи мѣстото си на мистичната философия, на ирационализма. Излиза, че мистичната философия е капризна фантазия. А тя въ сжщность е добиране до Реалностьта. На стр. 65 се казва: „Но той признавалъ не онази кабала, която повелява на човѣка вѣчно да се измжчва, да умъртвява плътьта си и да гледа, какъ да изкупи грѣховетѣ си, а тази кабала, която се стреми да установи сърдечно общуване между човѣка и Бога и пр". Кабала, която умъртвява, не сжществува! Такава може да е сжществувала само въ мозъцитѣ на хора, които никога не сж разбрали Божията Любовь и Неговото Слово. Ние считаме, че изнесенитѣ въ втория отдѣлъ месиански, хасидски и цадикски движения всрѣдъ еврейството, които показватъ по-скоро за едно криво възприемане и прилагане кабалистичнитѣ учения, не допринасятъ за положителното възприемане на Кабалата дори отъ самитѣ евр. маси, за които е предназначена книгата и съ каквото намѣрение, предполагаме, трѣбва да е написана тя. Третиятъ отдѣлъ се занимава съ самата сжщина и пр. на Кабалата. Споредъ насъ той трѣбваше да заеме цѣлата книга. Тогава щѣше да има мѣсто да се дадатъ и повече и характерни текстове изъ красивата книга „Зохаръ", а сжщо и нѣщо изъ „Сеферъ-Йецира", чийто стилъ не е „тъменъ и полумистиченъ" (стр. 113.) За неукия и проститѣ аритметични отношения сж тъмни, па ако щѣте и мистични. Ала и въ този отдѣлъ, инъкъ най-добрия, сжществень и цененъ, има редица несъобразности. На стр. 73 горе, на Енъ-Софа се приписва, че е нетворящо сжщество, „немислимо никакво измѣнение", а следъ това се приема „такова измѣнение". Когато се изнася кабалистичната мисъль, трѣбва всичко да е опредѣлено и ясно безъ философиране. За всемогжщието на Бога всичко е възможно, безъ Той да претърпи измѣна или промѣна. Тѣзи нѣща — промѣна и измѣна — сж свойствени на низшитѣ свѣтове (умственъ, чувственъ и физиченъ). На сжщата стр. долу се говори, че злото въ свѣта трѣбва „да има своето начало въ Бога, както всичко останало". Това не е кабалистична идея. Отъ Бога навънъ (фигуративно — защото всичко е въ Бога) не излиза нито добро, нито зло. Добро и

зло сѫ поляризации на Неговата проява въ материалнитѣ свѣтове, поради плътностьта на материята, която дава „сѣнка". Злото е сѣнката на доброто, казва Учительтъ. На стр. 75: „Всевиждащата първоначална воля — хипотетична и условна по своя характеръ (к. н.)". Всевиждащата първоначална воля не е нито хипотетична, нито условна по характеръ! Така може да пише материалистъ, но не кабалистъ и окултистъ! На стр. 79. „човѣкъ е чисть духъ, който извлича отъ тритѣ свѣта една есенция, която ние наричаме душа". Подобни мисли има и по-надолу на сѫщата и следната страница. Душата не може да се извлече отъ тритѣ свѣта, тя сѫществува и е вѣчна Божествена Сѫщность. Да се извлича душата отъ астралния и материалния свѣтъ, така може да мислятъ само материалиститѣ отъ миналия вѣкъ. Въ подѣленията на свѣтоветѣ — духовенъ, астраленъ и материаленъ (стр. 78 и др. стр.) има сѫщо несъобразность. Спор. окултизма свѣтоветѣ се подѣлятъ: Божественъ, духовенъ, душевенъ (будически), менталенъ (умственъ), астраленъ (на чувствата), етеренъ и физиченъ. А споредъ Учителя имаме едно обобщено подѣление: Божественъ, духовенъ (умственъ и астраленъ) и физически. Кабалистичното подѣление трѣбва да отговаря на това, което дава Учительтъ — Руахъ —духъ—на Бож. свѣтъ, нефешъ — душа,—на духовния и гуфъ—на физичния свѣтъ. На стр. 101 се говори, че „човѣкъ е станалъ смъртенъ по тѣло, защото пожелалъ да се сравнява съ първоизточника си". Безъ да се спори, ясно е, че това може да бѫде религиозна, но не кабалистична идея. Смъртьта има регулаторско значение въ еволюцията и, ако човѣкъ би живѣлъ съвършено, въ хармония съ Божественитѣ закони, той би могълъ да достигне да управлява и смъртьта. На стр. 102 „адептитѣ на кабалата сами и доброволно трѣбва да си налагатъ страданията". Ние считаме, че това е излишно. Страданията сами идатъ. Тѣхъ трѣбва да посрѣщне човѣкъ съ разумъ, да ги разбере и приеме съ вѫтрешна радость и твърдость. Тогава само могатъ да го ползуватъ и се превърнатъ за него въ добро. На стр. 109 се говори за обредитѣ и молитвата. Молитвата може да бѫде „гореща и благоговейна" безъ обреди, въ които не е останало днесъ никакво съдържание.

Въ послесписътъ сѫ изказани нѣколко разкошни и вѣрни мисли: за Бога и за пѫтя, по който можемъ да достигнемъ до Него — „топлата и сърдечна молитва, възвисяването на духа и себеотрицанието; за човѣка, чийто духъ (истинската му сѫщность) е по свободенъ, колкото влиянието на материята става по-малко"; за Библията, чийто „Бож. промисъль е дълбоко скритъ за очитѣ на обикновения читатель, формалиста и догматика". „Библията има своя душа, своя духъ, които могатъ да се откриятъ чрезъ ключа, който дава Кабалата", която е една прастара издънка на великото и вѣчно окултно или Божествено знание (не „че окултизмътъ е получилъ своето начало отъ Кабалата" стр. 124).

Както авторитѣ на разгледаната Кабала сѫ имали, вѣрваме, най-чиститѣ и добритѣ намѣрения да просвѣтятъ хората, за които е била предназначена и да имъ помогнатъ за духовно издигане въ тия тежки времена, сѫщо така и ние сме се рѫководили само отъ любовь къмъ Истината, когато направихме горнитѣ бележки и посочихме само нѣкои несъобразности, които идватъ въ противоречие съ чистото, Божествено учение на Кабалата. Ние вѣрваме, че тѣ ще се възползуватъ съ радость отъ тѣзи указания.

Д-ръ Ел. Р. К.

Du Maître

VERS UN MONDE NOUVEAU

Pour que l'humanité se libère des contradictions et des souffrances actuelles, il faut que vienne la nouvelle pensée. Et voici ce qu'elle nous dit: La vie doit être prise comme une unité et tous les êtres — comme des branches et des feuilles de cet organisme cosmique.

L'homme entrera ainsi en harmonie avec le Tout. Et la plus complète expression de cette harmonie est l'amour. Il nous vient aujourd'hui comme l'édificateur de la nouvelle culture.

C'est lui qui a créé le ciel et la terre. Il soutient l'univers Il se manifeste dans les plantes, dans le cours des eaux, dans l'air, dans la lumière, dans le mouvement des étoiles. Si nous étudions le monde actuel au point de vue de l'amour, nous comprendrons quel rapport ont avec nous le soleil, les étoiles la lune, toute la terre etc Ce sont des rapports d'amour. La lumière a son amour à elle. La sage nature nous montre de mille et mille manières qu'elle nous aime, mais l'homme est dans le doute et se demande s'il en est vraiment ainsi ou si tout n'est qu'un hasard.

Nous parlons d'un amour qui, dans l'époque actuelle, commence à peine à se manifester comme une faible clarté. Tout ce que l'on prend pour l'amour n'est pas l'amour. On n'a pas encore aujourd'hui une juste idée de ce qu'est l'amour Divin. Quelqu'un aime par exemple une personne, mais s'il s'aperçoit un jour qu'elle n'a plus autant d'attentions pour lui, il change tout de suite de disposition à son égard: son amour devient alors plus faible. Ou prenons ce cas: vous aimez quelqu'un, mais si à votre entrée dans l'autre monde, votre amour n'y entre pas en même temps avec vous, c'est que vous n'avez pas une vraie compréhension de l'amour.

Quel est le trait distinctif de l'amour? L'homme en qui est l'amour, quoi qu'il fasse, il le fait avec une entière intégrité pour le bien de celui qu'il aime, et le progrès de ce dernier le remplit d'un douce joie. Pour que les gens se connaissent, il faut qu'il y ait un lien intérieur entre eux, et l'on a un lien intérieur avec quelqu'un lorsqu'on l'aime.

L'amour est continuellement mis à l'épreuve et il restera cependant toujours non su, inconnu. Il y a trois degrés de l'amour que nous pouvons désigner sous le nom d'amour humain, angélique et Divin. L'amour humain se manifeste dans la pureté et l'humilité. L'amour angélique consiste à servir le Tout, et l'amour Divin, à distribuer tout ce qui est donné à l'homme. On entend dire: „Le bien n'est pas apprécié". Il y en a qui l'apprécient. Et le moindre bien que l'on fait, même en secret, est apprécié et inscrit par la sage nature. Chaque belle pensée, si petite qu'elle soit, est inscrite dans les annales de la nature.

Ce doit nous être une joie de voir quelqu'un aimer un arbre, une pierre, un chien et quoi que ce soit parce que l'amour est immuable. Celui qui peut aimer un animal peut aussi aimer un homme.

La vie a du sens quand il s'y trouve l'amour. L'homme vit quand l'amour est en lui. L'amour rend l'homme sain, bon et fort. Si l'homme n'a pas d'amour, sa pensée n'a pas d'où puiser sa force. L'amour est ce qui renforce l'intellect humain et donne une bonne disposition à la pensée, au coeur et au corps. Lorsque l'amour visite l'homme, il sent que le monde

entier lui appartient. Ce sentiment transforme les souffrances en joie, alors que le manque d'amour transforme la joie en souffrance. Avec l'amour, tout se fait facilement. Il a la force magique de fondre n'importe quel obstacle

Le nouveau qui vient dans le monde consiste en ceci: Tout ce que l'on fait, de le faire avec amour. Quand on parle du bien, on entend ce qui s'accomplit avec amour. Et qu'est ce que le mal? Tout ce qui se fait sans amour. Trois choses sont nécessaires pour que l'humanité sorte de sa situation actuelle: elle doit penser, sentir, agir en toute droiture. Et qu'est-ce qui peut amener ce résultat? Qu'est-ce qui peut canaliser les énergies des pensées, des sentiments et des actions dans une direction ascendante? L'amour! Il faut qu'il vienne et se manifeste en donnant une impulsion à la pensée au sentiment et à la volonté. Il faut qu'il soit l'impulsion secrète intérieure de chacune de nos pensées, de chacun de nos sentiments et procédés, qu'il leur imprime une juste direction et les revête d'un caractère de noblesse.

L'unique force qui peut nous introduire dans le monde réel, est l'amour. Quand nous n'aimons pas, nous sommes en dehors du monde Divin. Quand nous aimons, nous nous y trouvons. Si un homme prend le chemin de l'amour Divin – non de cet amour qui dure un an un an et demi, mais de cet amour que la mort même ne peut vaincre — cet amour lui donnera toutes les possibilités, il lui fera parcourir l'univers entier: il satisfera tous ses besoins. Et alors l'homme aura tout à sa disposition; le monde s'ouvrira pour lui et il entendra une musique à laquelle les oreilles humaines restent sourdes. Mais pour que cela ait lieu, il faut qu'il apprenne à servir l'amour — à servir ainsi que sert l'amour lui même.

Aujourd'hui les gens veulent s'assurer dans la vie, mais ils ont sur cette question une compréhension tout à fait mécanique. Pourquoi leur faut-il cette assurance quand le navire sombre? Par l'amour, nous entendons la barque de sauvetage qui peut amener l'homme au port désiré Le Christ dit: „Amassez-vous des trésors". Mais les trésors ne s'amassent que par l'amour.

Il nous faut, à nous la science de l'amour pour que nous puissions aplanir les contradictions qui se rencontrent dans la vie Elle apportera le nouveau savoir et la nouvelle liberté. Elle nous libérera des limitations dans lesquelles nous nous trouvons actuellement. On dit parfois que le monde est mauvais. Il n'est pas mauvais puisqu'il renferme les conditions nécessaires à une vie belle et harmonieuse.

En considérant aujourd'hui l'effervescence qui est dans le monde, on ne doit pas s'inquiéter et se demander ce qu'il deviendra! Le monde ne finira pas. Il se formera un nouveau monde. Et tout homme conscient est tenu de prendre part à cette oeuvre édificatrice.

L'amour a une application sociale. Il relèvera le monde sous tous les rapports. Rien n'est à même de le relever si ce n'est l'amour. C'est l'unique moyen Cette pensée doit vivre en tous. Si l'amour n'est pas appliqué toute la culture disparaîtra et il faudra des milliers d'années jusqu'à ce qu'il vienne un nouvel ordre. Cependant si l'amour s'introduit dans le coeur des hommes, cette culture se renouvellera comme on voit se rétablir celui qui a été malade. Nous sommes au seuil du nouveau monde. L'amour nous y fera entrer.

Редакцията доставя книгитѣ:

ЛИЦА И ДУШИ

(Физиогномични портрети)
отъ ЕОРГИ РАДЕВЪ, срещу 30 лв.

ЛѢКУВАНЕ ЧРЕЗЪ ЦВѢТНИТѢ ЛѪЧИ

отъ А. ОСБОРНЪ-ЙИВСЪ, срещу 20 лева

Продължава подписката за

ШЕСТНАДЕСЕТАТА ГОДИШНИНА

на сп. ЖИТНО ЗЪРНО

която почна отъ януарий 1942 година

Абонаментътъ остава пакъ 80 лева.

Редакцията на сп. „ЖИТНО ЗЪРНО“ и за напредъ ще се стреми да дава на своитѣ читатели подбрано четиво. Списанието разчита на подкрепата на своитѣ абонати. Нека тѣ не само на време да платятъ абонамента си, а и да запишатъ всрѣдъ своитѣ приятели и познати поне по още единъ абонатъ. Нека посѣятъ едно „ЖИТНО ЗЪРНО“! Тѣхниятъ трудъ не ще отиде напраздно!

„ЖИТНО ЗЪРНО“ работи за изграждане на единъ новъ мирогледъ, отъ който ще се роди бждещата култура на братството между човѣцитѣ. Ето защо, който разпространява списанието, спомага за разпространяване свѣтлината на Новитѣ идеи, които Сѣячътъ така обилно пръска; спомага за изграждане на новия свѣтъ на справедливость и братство.

Всичко се изпраща на адресъ: „ЖИТНО ЗЪРНО“
Пощенска кутия № 270 — София

Суми се пращатъ чрезъ пощенска чекова смѣтка № 1597

Всѣка изпратена сума трѣбва да бжде придружавана съ писмо.

Adresse de la revue occulte: „JITNO ZERNO“
Boîte postale № 270
SOFIA (Bulgarie)

Abonnement pour l'étranger 150 Levas ou 2 Doll.